

NÁMA HATTA

léto 2021 • časopis hnutí Hare Krišna

Rámájana

Láska je základ

Nevědí, co je duše

Emoce z védské perspektivy

Obsah

SERIÁL

- 4 „What is the Difficulty?“
- Šruta Kírti dás

PŘEDNÁŠKA

- 8 Nevědí, co je duše
- Šríla Prabhupáda

ŠÁSTRA

- 10 Oslava Šrímad
Bhágavatamu
- Šríla Sanátana Gósvámí

ESEJ

- 11 Emoce z védské
perspektivy
- Džaj Gurudév dás

ESEJ

- 13 Láska je základ
- Kadamba Kánana Svámí

SEMINÁŘ

- 14 Mádhurja Kádambiní 4
- Bhakti Purušóttama
Svámí

SANKÍRTAN

- 16 Čtyři zákony distribuce
knih 1
- Vaišéška dás

FOTOREPORTÁŽ

- 20 Opičí opičíí, kdo z vás
nejdál doskočí!!!
- Kasturí Maňdžarí déví
dásí & bhakta Oleg
Vinokurov-Dyomin

PŘEDSTAVENÍ

- 22 Čakra Lutotín
- Bhakta Jan Samiec

VZDĚLÁVÁNÍ

- 26 Střední a vysoká škola pro
děti vzdělávané doma 25
- Aruddhá déví dásí

SANKÍRTAN

- 31 Jak jsem přišla do vědomí
Krišny 2
- Hémalatá Thákurání
déví dásí & Kasturí
Maňdžarí déví dásí

ŠÁSTRA

- 34 Příběh Ékalavji
- Bhaktisiddhánta
Sarasvatí Thákura

FOOD FOR LIFE

- 36 Krize za krizi v Libanonu
- Bhakti Beirut

ŠÁSTRA

- 38 Rámájana 1
- Bhaktivikáša Svámí

REFLEXE

- 42 Proces
- Lóka Sáranga dás

RECEPT

- 44 Karobový koláč s malinami
- Lílá Šakti déví dásí

zakladatel-áčárja Šrí Šrímad A. Č.
Bhaktivédánta Svámí Prabhupáda
Mezinárodní společnost pro vědomí Krišny

Vydavatel

CENTRUM PRO VÉDSKÁ STUDIA
Lužce 48, Karlštejn 267 18
www.harekrsna.cz
www.harekrsna-luzce.cz
www.govindashop.cz
www.govinda.cz

REDAKTORKA: Džalángi déví dásí
736 245 446, jalangi@email.cz

SAZBA: Madhu Pandit dás

KOREKTURY: Hémalatá Thákurání déví dásí

PŘEDPLATNĚ: Íšání déví dásí

774 919 977, namahatta@seznam.cz

SPOLUPRACOVALI:

BHAKTIN AMALA KONOPOVÁ, BHAKTIVAIBHAVA
SVÁMÍ, BHAKTIVINÓD THÁKUR, BHAKTA BOB
VARGA, BHAKTIN DORIS DRIENOVÁ, DŽAJ KÉŠAVA
DÁS, HARÉ KRIŠNA DÉVÍ DÁSÍ, BHAKTIN JAN
MAREŠ, KAVITÁ DÉVÍ DÁSÍ, KÉLI LALITÁ DÉVÍ DÁSÍ,
MURÁRI GUPTA DÁS, NARÁKRITI DÁS, BHAKTA
OLDRICH JANOTA, PÁNDAVA DÁS, PRÁNANÁTHA
HARI DÁS, PRÉMA VILAS DÁS, PUNJA PÁLAKA
DÁS, RÁDHIKÁ SUNDARÍ DÉVÍ DÁSÍ, RÁSABIHÁRI
DÉVÍ DÁSÍ, TÍRTHAKARA DÁS, BHAKTIN VRINDA DÉVÍ

V časopise jsou použity obrazové
podklady z BBT

Čtvrtletník Nāma Hatta, 25. ročník, č. 3

Vydáno v létě 2021

Registrační číslo MK ČR E 16036

Príspevky na vydávání časopisu
můžete zasílat na adresu vydavatele
nebo na účet časopisu:
2401331184 / 2010

Kde nás najdete

Centrum pro vědecká studia,
Lužce 48, Karlštejn, 267 18
tel. 311 516 558, 736 107 009
www.harekrsna-luzce.cz

Farma Krišnúv dvůr,
Městečko u Benešova č. 1,
Postupice, 257 01
tel. 603 700 512
www.krisnuvdvur.cz

**Hare Krišna centrum
Harinám Mandir,**
Zenklova 107, Praha 8, 180 00
tel. 603 205 991
facebook.com/harinama.mandir

**Kazatelské centrum
Prabhupád bhavan,**
Durdřákova 34, Brno sever, 613 00
tel. 604 472 982, 731 445 474
www.bhavan.cz

Náma Hatta centrum Čakra,
Lutořín 7, Kostelec na Haně,
798 41
tel. 731 154 233

Kazatelské centrum Hari-dhám,
tel. 603 958 447
www.haridham.cz

Farma Nava Gókula,
Skavsko 518, Morkovice-Slířany
tel. 605 732 154
www.gokula.cz

VEGETARIÁNSKÉ RESTAURACE

Góvinda, Soukenická 27, Praha 1
tel. 605 700 872
www.govindarestaurace.cz

Góvinda, Na hrázi 5, Praha 8
tel. 284 823 805
www.govinda-vegclub.cz

Balaráma, Orlická 9, Praha 3
tel. 222 947 365
www.balarama.cz

Góvinda, Husova 464, Benešov
tel: 731 761 831
www.govindabene.cz

Hare Krišna,

nic nedělí společnost tak radikálně jako covid. Nikdo od sebe nemůže být dál než ti, co se nadšeně nechají očkovat, od těch, co tvrdí, že žádný covid není. Názorové rozpory se přenášejí i do společenství oddaných. Někdo si myslí, že očkování je májá, jiný zas, že neočkování je krajně nezodpovědné. Navzdory tomu, že informace, se kterými všichni pracujeme, jsou jen relativní a často z druhé ruky, stojíme si za nimi se zařatými zuby a někdy i pěstmí. Přitom například ještě před rokem mainstreamová média na teorii, že koronavirus vznikl ve vojenské laboratoři ve Wu-chanu, pohlížela jako na konspirační. Letos ji už potvrdila nejvyšší vládní místa USA.

Skrze tyto rozpory a spory mezi nás vstupuje Kali, jemuž je tento věk hádek a pokrytectví zasvěcen. Rozděluje nás a potom nám panuje a ovládá nás. Odvádí naši pozornost od našeho hlavního cíle a zaplétá nás do zábo-myších výměn. Na situaci, která se kolem nás odehrává už více než přes rok, mám samozřejmě také nějaký názor. Pro někoho možná příliš vyhraněný, pro jiného naopak málo radikální. To ovšem není důležité. Důležité je nikdy nezapomenout, ani v této prapodivné době, co je dočasné a co je trvalé. A že když zvítězí i ten nejčernější možný scénář, tak se jen potvrdí Prabhupádův výrok, že tento svět není pro džentlmeny. A i když třeba nakonec takzvaní „bojovníci světla“ zachrání lidstvo před údajným globálním rese-

tem a následnou totalitní světovládou, Prabhupádův výrok platí úplně stejně.

Když si nevíme rady, je tady vždy dokonalý vzor čistého oddaného, který nám Prabhupáda dal. Při důkladném studiu jeho slov i činů vychází na jevo mimo jiné velice zajímavý jev – Prabhupáda se nikdy nezaplétal. Stále měl na zřeteli svou misi a vše ostatní bylo podružné. Když se musel nechat naočkovat, nechal se, pokud se tomu mohl vyhnout, vyhybal se tomu až do poslední chvíle. Když nebylo zbytné, skončil v nemocnici, ale při první možné příležitosti se odtamtud nechal odvézt. Na všechny situace pohlížel z hlediska zásady Rúpy Gósvámího – přijímal příznivé věci a odmítal nepříznivé. Každopádně netrval čas dohadováním se o vlastní pravdě s někým, kdo neměl zájem naslouchat. Těm, kteří naslouchali, předal poznání z absolutního zdroje a dál pokračoval ve své službě a bhadžanu.

Stejně tak i my můžeme přestat řešit, kdo má vlastně v čem pravdu, a co nejlépe využít ten špatný nákup, který jsme dostali. Když budou restriktce uvolněné, radostně se zapojit do dlouho odkládaných festivalů a veřejných programů, po kterých se nám všem už tolik stýská. A až je zase utáhnou, zpívat a číst a naslouchat. A také samozřejmě vařit a přijímat nebo pěstovat a uctívat. Milostí Šríly Prabhupády má totiž oddaný vždy co dělat. Díky Bohu!

Vaše služebnice
Džalángi dévi dási

Mezi vlnami

Srdečně Vás zveme k návštěvě našich chrámů, farem a restaurací.

Aktuální podmínky a epidemiologická opatření si prosím zjistěte přímo v konkrétních střediscích, která hodláte navštívit.

Jste horší než karmí

13. května 1975, Perth, Austrálie

Šríla Prabhupáda dorazil do Perthu z Bombaje 6. května 1975 s doprovodem, který jsme tvořili já a Paramahansa Svámí. Z Bombaje jsem s sebou vezl několik kousků Prabhupádova oblíbeného manga. Po příjezdu je australští celníci zabavili. Ptal jsem se jich, proč dovolují sušené maso, ale mango ne. Řekli mi, že podle jejich zákonů jsou dovážena manga potenciálně nebezpečnější než sušené maso.

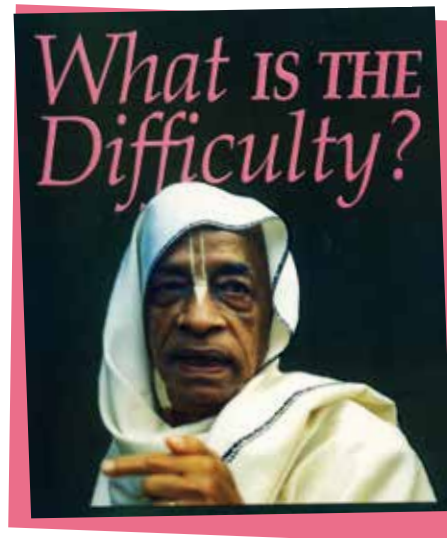
Prabhupádu takhle absurdita nahněvala a řekl: „Tak oni dovolí dovézt sušené maso, tři sta let staré. To není infekční, zato čerstvé mango, nádherné mango, to nedovolí. Odlétali jsme z Bombaje v noci a sem jsme dorazili dnes ráno – a z manga se snad mezitím stal jed!“ Podíval se na mě a potřásl hlavou.

V Perthu nebyl žádný chrám. Bylo to vzdušné město na západním pobřeží Austrálie, s klimatem podobným jako v Los Angeles. Prabhupáda zde mohl pobývat, dokud se nepřipraví chrám v Melbourne. V pronajaté chatě s námi přebývali pouze tři oddaní: Amógha, Džadžarma a Ganěš.

Mně se Austrálie vždycky líbila. Mají prvotřídní mléčné výrobky, ze kterých se dá připravovat výtečné prasádam. Každý den jsme si pochutnávali na mahá prasádam s kysanou smetanou a jogurtem, kolik se do nás vešlo.

Jednoho dne jsme poté, co jsme k obědu spořádali hromadu prasádam, asi na dvě hodiny tvrdě usnuli. Když šel Šríla Prabhupáda na toaletu kolem našeho pokoje, všiml si ticha, které tam panuje, a hned mu bylo jasné, že všichni spíme.

Nakonec mě probudilo zvonění z Prabhupádova pokoje. Vstoupil jsem do jeho místnosti a složil poklonu. Pokoušel jsem se zůstat na podlaze o něco déle než obvykle, protože jsem věděl, že na mém obličejích jsou patrné stopy kvality nevědomosti, pod jejichž působením jsem ještě byl. Nebyl jsem zvyklý spát odpoledne, ale tentokrát to stálo zato. Vyhýbal jsem se přímému pohledu Prabhupádovi do očí, v bláhovém

domnění, že si ničeho nevšímne. Nebylo to nic platné. První, co řekl, bylo: „Zvoním už celé hodiny, abych tě vzbudil. Co se děje? Spíte tam jak zabití. Proč potřebujete tolik spát? Jste už horší než karmí! Ani karmí nespí tolik jako vy. Karmí přes den nespí. Musí pracovat. A vy prostě spíte.“

Pokračoval tak několik minut, aby mi došlo, v jaké iluzi žijeme. Seděl jsem tam beze slova. Nikdy jsem se neomlouval, protože omluvy všechno jenom zhoršovaly. Vždycky jsem prostě jen seděl a modlil se, aby to už bylo za mnou. Nicméně Prabhupáda pokračoval: „To není dobré znamení, tolik spánku. Nemáš nic jiného na práci než spát?“ Chabě jsem odpověděl: „Ne, mám co dělat.“ Šríla Prabhupáda se pak vyptával: „Tak proč jen spíš? Běž zase spát, když nemáš co dělat, běž zase spát.“

Na spánek nebylo teď ani pomyšlení, srdce mi bušilo jako o závod. Seděl jsem a nevěděl, co dál. Pak Šríla Prabhupáda řekl: „Zavolej Paramahansu! Přiveď sem všechny!“ Složil jsem poklonu a opustil pokoj co nejrychleji, neschopen na Jeho Božskou Milost ani pohlédnout. Když jsem se vrátil do našeho pokoje, všichni ještě tvrdě spali. Vzbudil jsem je a povídám: „Prabhupáda vás chce vidět.“ Nebyl jsem schopen vysvětlit, co se přihodilo. Byl jsem tak zdrcený z pokárání, kterého se mi dostalo, že jsem jim ani neřekl, proč je Prabhupáda k sobě volá. Ti dva mladí australští oddaní to vnímali jako skvělou příležitost jít k Prabhupádovi na návštěvu. Dokonce ani Paramahansa Svámí netušil, co ho čeká.

Do Prabhupádova pokoje jsme vešli společně. Paramahansa složil poklonu a s úsměvem na tváři se posadil. Ještě než se stačil Prabhupádu zeptat, co si přeje, Prabhupáda se důrazně zeptal: „Jak je možné,

že takhle vospáváte?“ Paramahansa Svámí to vzal z jiného konce než já. Začal vysvětlovat, že se jedná o poruchu biorytmu po dlouhé cestě letadlem do jiných časových pásem a že se snaží srovnat svůj spánkový rytmus. Nijak si tím samozřejmě nepomohl. Když Šríla Prabhupáda cestoval kolem světa, nikdy ničím takovým netrpěl. Vždy byl dokonale vyladěný na místo, kam dorazil. Okamžitě pokaždé přizpůsobil celý svůj program - stravování, spání i ranní procházky, novému prostředí.

Teď bleskově odpověděl: „Já jsem vzhůru. Také jsem letěl. Jak je to možné? Jsem přece starý člověk, a ty jsi tak mladý.“ Pak těm oddaným začal vykládat to samé, co předtím mně: „Jste horší než karmí. Karmí během dne nespí. Musí těžce pracovat.“ Znechuceně potřásl hlavou: „Ale oddaní, oddaní spí. Karmí jsou lepší než vy. Těžce pracují jen proto, aby si užili trochu sexu a užívali svoje rodiny. Ale protože nám Křišna zajišťuje nějaké peníze, tak tedy »Aha! To je fajn! Křišna posílá, takže

my můžeme utrácet, jíst a spát!«“ Potom nám všem řekl: „Dobrá, můžete jít. Běžte si dělat, co je vám libo. Běžte a spěte si jako mrtvolky.“

Opustili jsme místnost se sklopenými hlavami. Samozřejmě nikdo spát už nešel. Zdálo se celou věčnost, než zvonek zase zazvonil, i když to bylo jen pár minut poté. Okamžitě jsem se vrátil do Prabhupádova pokoje a složil poklonu. Pohlédl na mé soucitné a řekl: „Tak, ať sem všichni přijdou. Budeme se vzdělávat. Můžeme číst z jedné z našich knih.“ Šťastně jsem přikývl a odkráčel do vedlejšího pokoje, abych všem oznámil, jaké máme štěstí. Na střídačku jsme pak všichni předčítali o „duchovních extázích“ z jedné Prabhupádovy knihy. Byl to dokonalý lék pro nás všechny - a náš duchovní učitel byl zkušený lékař, který věděl, jak nás z naší nemoci vyléčit. Bylo zřejmé, že to vše dělá z lásky k nám. Asi půl hodiny jsme pak prožili v duchovním světě u lotosových nohou Šríly Prabhupády.

Kde je můj kabát?

19. května 1975,
Melbourne, Austrálie

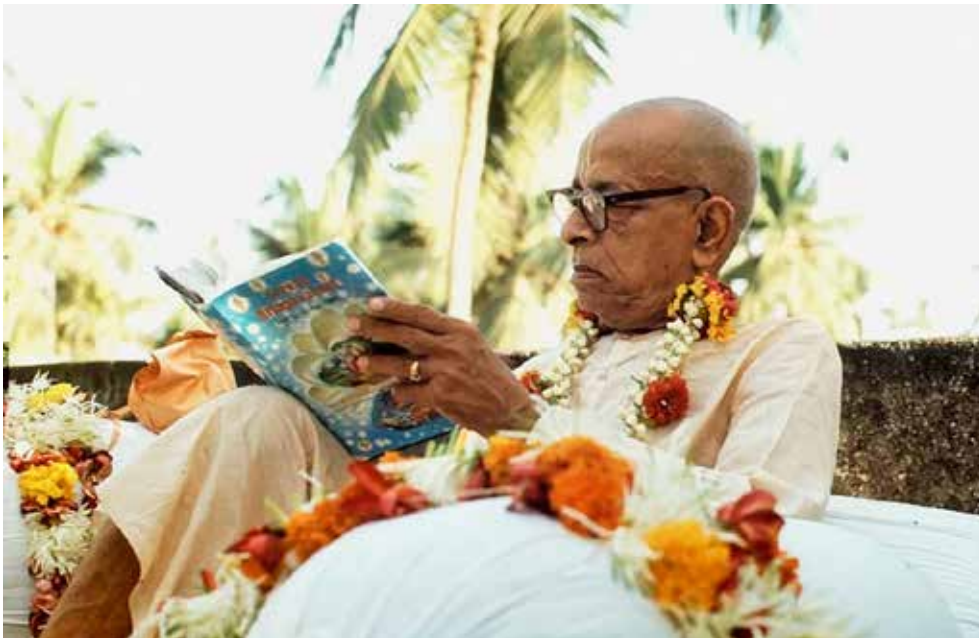
Šríla Prabhupáda přijel do Melbourne 17. května večer. Počasí v Melbourne bylo mnohem chladnější než v Perthu. Byla přímo zima. To, že by Prabhupáda během našeho pobytu v Austrálii mohl potřebovat kabát, mě do té doby nenapadlo ani ve snu. Mýlil jsem se. Ráno 18. května Prabhupáda vyšel v Melbourne na svoji první ranní vycházku. Když vystoupil z auta, bylo velmi chladno. Po několika krocích na mě pohlédl a položil mi otázku, přičemž odpověď mu byla jasná už předem:

„Kde je můj kabát?“

Jednalo se o jeho dlouhý maxikabát z růžové vlny, který mu vlastnoručně upletla Džaj Šrí déví. Měl kapuci se dvěma střípenci z pavích per po každé straně. Mezi oddanými byl ten kabát pro-

Pouze jste každého povzbuzoval, aby dělal další pokrok ze svého momentálního postavení, ať už bylo jakékoliv

Budeme se vzdělat. Můžeme číst z jedné z našich knih

Vešli jsme tam s Prabhupádou na obvyklou masáž, ale než jsem stačil položit rohož na podlahu, ozvala se ohlušující rána. Byl jsem v šoku. Velké masivní dřevěné dveře za Prabhupádou se zřítily a minuly ho, od hlavy až k patě, o pouhých pár centimetrů. Netušil jsem, že dveře nebyly zasazené na panty, ale pouze opřené o rám. Na druhé straně dve-

slavený, protože ho bylo vidět na mnoha fotografiích, zachycujících Prabhupádu na ranní vycházce.

Srdce se mi zastavilo. Začal jsem něco koktat, s vědomím, že jsem pro svého duchovního učitele opět příčinou komplikací a nepohodlí.

„Kabát tu není, Šrílo Prabhupádo. Nechal jsem ho při naší poslední návštěvě v Londýně.“

To, jak mi odpověděl, bylo pro mě tím nejhorším pokáráním. Pouze na mě beze slova rozhořčeně pohlédl. Bylo mi nanic a nevěděl jsem, co si počít. Paramahansa, Prabhupádův tajemník, to při pohledu na moje neštěstí bleskově vyřešil. Řekl Prabhupádovi, že zkontaktuje Hansadútu a nechá kabát poslat expresní poštou. Kabát dorazil druhého dne. Šríla Prabhupáda obratem Hansadútovi odepsal: „Střevice, které jsi mi opatřil, jsou výborné. Děkuji ti moc. Děkuji ti také za kabát, který jsi mi poslal do Melbourne. Je tady trochu chladno.“

Víc už se Šríla Prabhupáda o té záležitosti nezmínil.

Netrvalo ale dlouho a byl jsem v dalším průšvihui. Šríla Prabhupáda si oblíbil ranní masáže na slunci. V Melbourne byl takovým prosluněným místem společný prostor, používaný jako krejčovská dílna, kam slunce svítilo oknem přímo. Do dílny vedlo několik dveří. Jeden průchod byl stále otevřený, protože dveře, které tam patřily, ležely vedle opřené o zeď. Byl to průchod vedoucí do ášramu pro brahmačaríni. Několik prvních dní, kdy jsem tam Prabhupádu masíroval, bylo tím průchodem slyšet hovory žen. Požádal jsem oddané, aby Prabhupádovi zajistili víc soukromí a klidu. Třetího dne byly dveře už do průchodu zasazené. Byl jsem šťastný, že tam jsou, v místnosti byl větší klid.

ří bylo několik žen, které doufaly, že uslyší Prabhupádu během masáže o něčem promlouvat. Z jakéhosi neznámého důvodu dveře spadly.

Když jsem tu ránu uslyšel, málem jsem vyletěl z kůže. Šríla Prabhupáda seděl dál, vyrovnaný, ale očividně rozhořčený takovou nedbalostí. Vážně se zeptal:

„Jak je to možné? Co se stalo?“

Nevěděl jsem, co na to říct. Opět se na mě podíval tím pronikavým pohledem, s nímž jsem se nikdy nedokázal pořádně vyrovnat. Mlčel a byl velmi vážný. Neřekl nic ani během masáže. Po té katastrofální události jsem dveře přibil na místo a Šríla Prabhupáda se o tom už víckrát nezmínil. I když jsem tu nehodu nezavinil, cítil jsem se za ni přesto odpovědný. Kdykoliv služba Prabhupádovi nebyla vykonávána správně, považoval jsem to za svoji chybu. Mojí povinností bylo znát všechny jeho potřeby a zařídit všechno potřebné za všech okolností.

Šrílo Prabhupádo, jednal jste se mnou vždy laskavě a soucitně, a to i když jste mě káral. Nikdy jste mě přitom neponižoval. Když jste psal Hansadútovi, poděkoval jste mu za rychlé zaslání kabátu. Nezmínil jste, že jsem ten kabát zapomněl já. Nikdy jste nepovažoval za nutné hovořit o problémech a chybách svých žáků před ostatními, a pokud jste to udělal, bylo to jen pro jejich poučení. Přál jste si zachránit všechny živé bytosti, což tedy teprve ty, kdo vám pomáhali v šíření hnutí Pána Čaitanji. Byl jste vždy dokonalým příkladem hodným následování. Nikdy jste nikoho nenutil, aby se cítil vinen, ani aby ho odrazovalo, že jste odhalil jeho slabosti. Pouze jste každého povzbuzoval, aby dělal další pokrok ze svého momentálního postavení, ať už bylo jakékoliv.

Prací sannjásího je...

23. května 1975, Lautoka, Fidži

Po dvou týdnech pobytu v Austrálii se Śrīla Prabhupáda vydal na Fidži. Letěli jsme tam z Melbourne, se zastávkou v Sydney. Na Fidži jsme dorazili pozdě večer 22. května. Než jsme prošli letištní procedury, bylo již velice pozdě.

Śrīla Prabhupáda dostal k užívání komfortní příbytek od jednoho ze svých indických stoupenců, který usiloval o to, aby na Fidži vzniklo středisko ISKCONu. Než jsme se ubytovali, byla půlnoc. Nejedli jsme několik hodin, a tak, i když bylo následující den Ēkádāśī, Prabhupáda svolil, abychom nabídnuté prasádam i s obilovinnami přijali. Bez ohledu na pozdní hodinu jsme snědli vrchovaté porce.

Spát jsme šli kolem půl druhé a vstávali jsme ve čtyři. Ranní program probíhal jako obvykle, s Prabhupádovou vycházkou za svítání. Doprovázeli jsme ho já s Paramahansou a několik místních obyvatel. Kolem osmé jsme měli všichni snídani. Po snídani na mě a Paramahansu padla únava, a tak jsme se natáhli ke krátkému odpočinku.

Kolem deváté mě probudilo Prabhupádovo zvonění. Šel jsem do jeho pokoje a složil poklonu. Bez otálení na mě vypálil otázku: „Jak to, že spíte?“

Udělal jsem zásadní chybu. Při pomýšlení, že tu noc jsme spali pouze dvě hodiny, jsem namítl: „Ale my jsme v noci moc nespali, Prabhupádo.“

Pohlédl na mě a řekl: „Ale tolik... Teď není čas na spání. A Paramahansa je přece sannjásí. Proč tolik spí?“

Vy jste nám stále ukazoval, jak se rozhodnout správně

Pozornost se přenesla ze mě na Paramahansu, ale nic mi to neulehčilo. Seděl jsem před ním se sklopenou hlavou. Měl jsem sice pocit, že jsem nic špatného neudělal, ale Prabhupády se to očividně dotklo. Pokračoval dál: „Viděl jsem také, jak se Paramahansa pozdě v noci přejídá. Zavolej ho sem!“ řekl stále ještě důrazným hlasem.

Odešel jsem vzbudit svého duchovního bratra. Nebylo mi do zpěvu, a tak povídám jen: „Prabhupáda tě chce vidět.“

Mrzelo mě to, a rozhodl jsem se jít s ním. Bylo mi jasné, že Śrīla Prabhupáda ho bude napomínat přísně. Mohl bych se tomu byl býval vyhnout, ale zdálo se mi, že jsme v tom oba společně a chtěl jsem si tím projít s ním.

Śrīla Prabhupáda na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi sannjásí, neměl bys tolik jíst. Neměl bys tolik spát.“

Stejně jako já se Paramahansa začal hájit: „Nesnědl jsem toho zas až tak moc, a v noci jsem skoro nespál.“ Śrīla Prabhupáda neměl pro jeho omluvy pochopení. Řekl: „To je jedno. Ty jsi sannjásí. To potřebuješ tolik spát? Prací sannjásího je co nejvíc omezit jídlo a spánek.“

Ještě chvíli pak mluvil o povinnostech sannjásího a poté nás propustil. Věděli jsme, že naše jednání se mu nelíbí. Oba jsme se rozhodli napříště jíst méně, abychom nepotřebovali tolik spánku. Na Fidži jsme zůstali ještě dva dny. Śrīla Prabhupáda byl celou dobu laskavý, ostatně jako vždy. Pokárání bylo již minulostí. Zůstalo ponaučení a Prabhupádova láska a ochrana a bezpečí, které nám dává vědomí Krišny.

Drahý Śrīlo Prabhupádo, mnoho mých vzpomínek je spojených s radostí, vnímáním vaší péče a soucitu. Přesto někdy pro mě bylo obtížné si vaši laskavost uvědomit.

Teď už to pro mě obtížné není. Byl jsem tak mladý a lehkomyšlný! Nerozuměl jsem tomu, co říkáte. Neuvědomoval jsem si, jak silná je iluze, a jak lstivá.

V každém okamžiku děláme vědomou volbu. Vy jste nám stále ukazoval, jak se rozhodnout správně. Někdy ve vaší přítomnosti, když bylo zřejmé, že jsme volili špatně, jste se ze všech sil snažil nás v našem nedostatečném vědomí Krišny ochránit a ukázat nám, kde jsme pochybili. Dělal jste to jen z čisté lásky ke Krišnovi a k nám. Prosím odpusťte mi, že jsem vaši božskou lásku nedokázal rozpoznat. Kéž bych ji stále opatroval ve svém srdci tak, jak je tomu nyní! ❧

Nevědí, co je duše

V lidské společnosti, po celém světě, existují milióny a miliardy mužů a žen, a skoro všichni z nich jsou méně inteligentní, protože mají velmi malé poznání o duši.

To je naše výzva – existují milióny a trilióny mužů a žen po celém světě, ale chybí jim inteligence. To je naše výzva. Hnutí pro vědomí Krišny mohou ostatní považovat za šílené, protože my vyzýváme vás: „Vy jste všichni šílení.“ Proto jsme vydali malou knížku s názvem: „Kdo je blázen?“ Protože oni si myslí: „Tito holohlaví chlápci a dívky jsou šílení,“ ale ve skutečnosti oni jsou šílení. Protože nemají inteligenci. Proč? Nevědí, co je duše. To je zvířecí vědomí. Psi, kočky... oni si myslí, že jsou tělo.

Gó-khara. Gó znamená kráva a khara znamená osel. Gó-khara také znamená osoba, která má tě-

lesné vědomí. Myslí si: „Já jsem toto tělo.“ Takhle přemýšlí 99,9 % z celé populace světa. Jsou tací: „Jsem toto tělo“, „Jsem Američan“, „Jsem Ind“, „Jsem Afričan“, „Jsem toto ...“

A bojují jako psi a kočky. Bojují: „Já jsem kočka, vy jste pes. Vy jste pes, já jsem kočka.“ To je celé. Takže tato výzva: „Vy jste všichni darebáci“, to jsou velmi silná slova, ale ve skutečnosti je to pravda. Je to pravda.

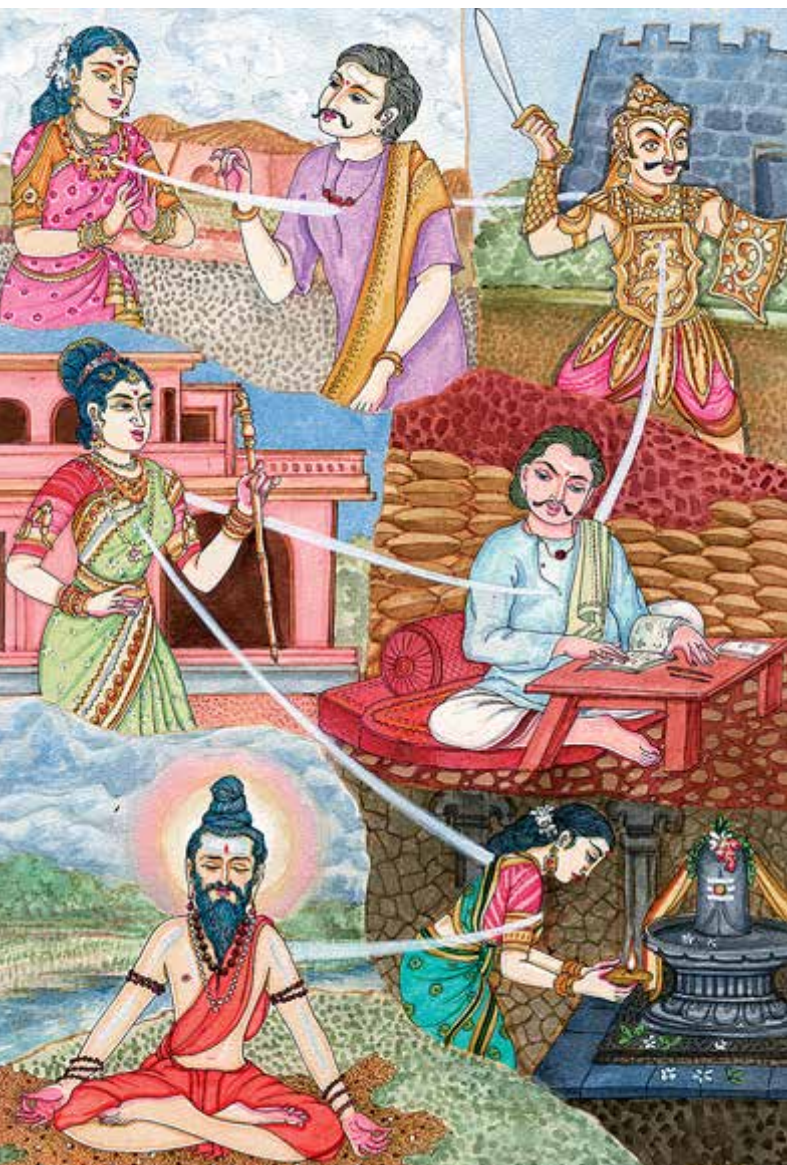
*jasjátma-buddhíh kunapé tri-dhátuké
sva-dhíh kalatrádišu bhauma idžja-dhíh
jat tírtha-buddhíh salilé na karhičidž
džaněšv abhigjěšu sa éva gó-kharah*

ŠB 10.84.13

Toto je revoluční hnutí. Vyzýváme každého – „Všichni jste spousta oslů, krav a zvířat, protože nemáte poznání vyšší, než je toto tělo.“ Jak jsem zmínil: „Protože mají malé poznání o duši, jsou všichni neinteligentní.“ Mluvil jsem s velkými profesory. V Moskvě, ten džentlmen, profesor Kotovskij, tak řekl: „Svámídži, po smrti nic není. Je po všem.“ A to je jeden z největších profesorů v zemi. Takže to je chyba moderní civilizace – celé společnosti ve skutečnosti vládnu kočky a psi. Jak potom může být mír a prosperita? To není možné. Andhá jathándhair upanijamánáh.

Slepec vede jiné slepé lidi. Pokud má někdo oči a vidí, může vést stovky a tisíce lidí. „Prosim, pojdte se mnou. Přejdeme silnici.“ Pokud je ale člověk, který vede, sám slepý, jak může vést ostatní? Andhá jathándhair upanijamánáh. To říká Bhágavatam, který nemá s ničím srovnání. To je transcendentální věda. Andhá jathándhair upanijamánás té 'piša-tantrjám uru-dámni baddháh (ŠB 7.5.31). Iša-tantrjám, slepí vůdci. Jsou spoutáni zákony hmotné přírody, a přesto dávají rady. Jak mohou radit?

*Z přednášky ze Šrímad Bhágavatamu 2.3.2-3,
v Los Angeles, 20. května 1972*

OSLAVA

Śrīmad

Bhágavatamu

Ó Śrīmad Bhágavatame, ó nektare získaný stloukáním oceánu veškeré vědecké literatury, ó nejvýznamnější transcendentální plode všech Véd, ó Ty, který jsi obohacen o klenoty všech duchovních filozofických závěrů, ó Ty, který uděluješ duchovní vizi všem lidem na celém světě, ó životní dechu všech vaišnavských oddaných, ó Pane, jsi slunce, které

vyšlo, aby rozptýlilo temnotu Kali jogy. Ve skutečnosti jsi Pán Krišna, který se vrátil mezi nás.

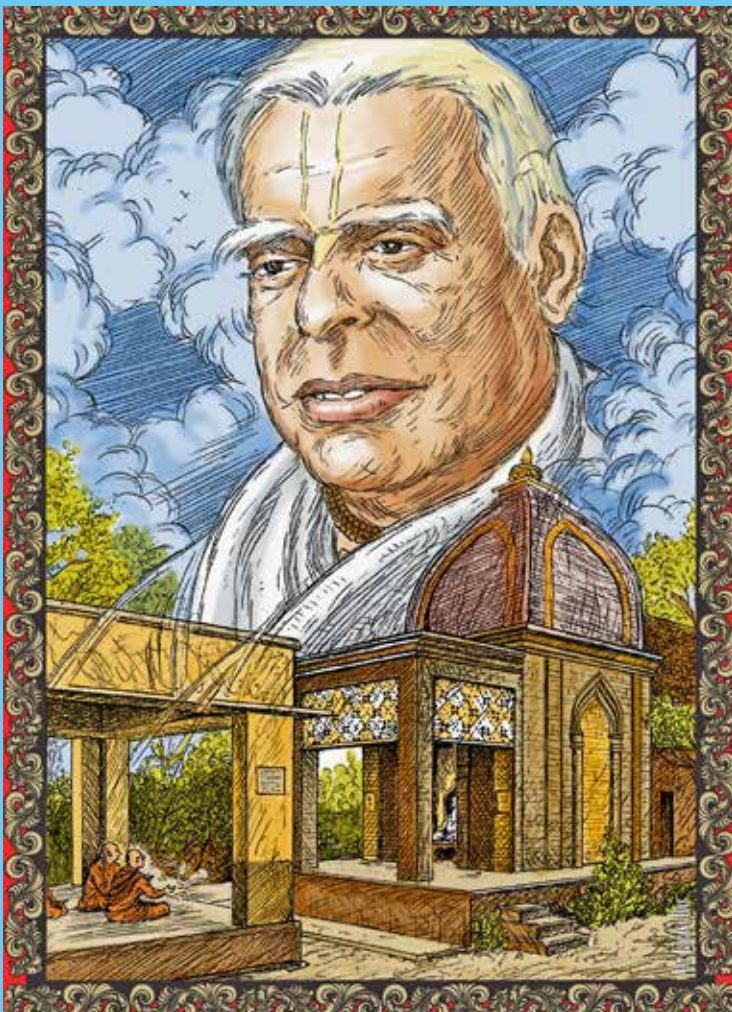
Ó Śrīmad Bhágavatame, klaním se Ti s úctou. Čtením Tebe člověk dosáhne transcendentální blaženosti, protože z Tvých slabik prší na čtenáře čistá láska k Bohu. Každý by Ti měl vždy sloužit, protože jsi inkarnací Pána Krišny.

Ó Śrīmad Bhágavatame, ó můj

jediný příteli, ó můj společníku, ó můj učiteli, ó mé velké bohatství, ó můj vysvoboditeli, ó mé štěstí, ó má blaženosti, klaním se Ti s úctou.

Ó Śrīmad Bhágavatame, ó dárce svatosti nesvatým, ó Ty, jenž pozvedáš velmi pokleslé, prosím, nikdy mě neopouštěj. Projev se prosím v mém srdci a krku, doprovázený čistou láskou ke Krišnovi.

Śrī Krišna līlá stava, verše 412-416

NEKTAR SVATÝCH JMEN

„Každý den musí člověk podle svého slibu dokončit předepsaný počet kol. Měl by je odříkávat upřímně a dávat si přitom pozor, aby neobětoval kvalitu svého zpívání své dychtivosti splnit svůj slib. Měl by se víc soustředit na zlepšení kvality zpívání než na zvyšování počtu kol jen kvůli předvádění se. Jméno Pána by měl vždy vyslovovat zřetelně. Toho lze dosáhnout pouze milostí Pána. Člověk by se měl modlit k Pánu, aby se nestal obětí vnějšího nebo vnitřního rozptýlení a aby ochutnal plný nektar svatých jmen.“

Śrīla Bhaktivinód Thákur

EMOCE

z vědecké perspektivy

Taittiríja Upanišad uvádí, že vědomí člověka, zejména v jeho vztazích s okolním světem, prochází šesti vývojovými stádii. Civilizovaný člověk by podle Taittiríja Upanišadu měl dospět do stádia seberealizace a transcendentální radosti.

Vývojovými stádii popsanými v Taittiríja Upanišadu jsou: 1) anna majá (vědomí jídla, počínaje sáním mléka krátce po narození); 2) prána majá (vědomí vlastního těla, životního vzduchu, smyslů, končetin); 3) manó majá (vědomí mentálních procesů, jako myšlení, citění, chtění, vědomé prožívání vztahů s rodiči, sourozenci, příbuznými, přáteli, atd.); 4) gjána majá (vědomé poznávání světa a sebe sama, napodobování, učení se, atd.), 5) vigjána majá (seberealizace, vědomí transcendence) a 6) ánanda majá (transcendentální radost plynoucí z oddané služby Pánu).

Podmíněná duše v tělesném vědomí (t.j. v prvních čtyřech vývojových stádiích) prožívá ve svých vztazích s blízkými a přáteli, dokonce i ve vztahu k domácím zvířatům, celou škálu emocí, které jsou produktem mentálních procesů (myšlení, citění a chtění). V psychologii rozlišujeme ve vztazích jednotlivců mezi pozitivními emocemi, jako jsou zamilovanost, slast, rozkoš, radost, smích, veselí, slzy radosti, zpěv, tanec, ježení chlupů, atd., a negativními emocemi, jako jsou strach, zklamání, vztek, křik, pláč, smutek, truchlení, agónie, šok, stud, opovržení, odpor, atd.

Někteří lidé potřebují prožívat mimořádně silné emoce, čistě na individuální úrovni, bez emocionálního vztahu s okolím. Skáčou z mostů do hlubokých propastí na pružném gumovém laně (tzv. bungee-jumping), nebo padákem z letadel, sjíždějí dravé řeky na kajaku a na raftu, lezou po skalách, nebo se řítí obrovskou rychlostí závodními auty. Vyhledávají emoce v extrémních situacích – mezi životem a smrtí. Když se jich zeptáme, proč to dělají, proč zbytečně riskují život, odpoví: kvůli prožitým emocím.

Emoce chybí!

V moderním světě prožité emoce mnohdy prostrádáme. Žijeme zprostředkovanými emocemi, na úkor opravdových emocí. Tvůrci zprostředkovaných emocí, skladatelé a hudebníci, dramaturgové, scenáristé, spisovatelé, kameramani a režiséři, to s trochou nadsázky mají celkem snadné – nemusí vymýšlet nic nového. Jejich umění spočívá ve věrohodném, sugestivním a působivém zprostředkování lidských emocí formou poezie, románu, scénáře filmu nebo v hudební kompozici.

**Šrí Šrí
Nitái Navadvípačandra**

Maháprasádam

SLADKOSTI • SLANÉ KEŠU • ČIDVA • SMĚS OŘECHŮ A SUŠENÉHO OVOCE

K DOSTÁNÍ:

- v restauraci Góvinda Soukenická, Praha
- v chrámu ISKCON Lužce
- online na www.govindashop.cz (pouze pokud objednáváte i jiné zboží z e-shopu)
- možnost zaslání poštou - samotné maháprasádam objednávejte na e-mailu ss.tm@seznam.cz

Někteří lidé potřebují prožívat mimořádně silné emoce

oddanými prožívá osvobozená duše v transcendentálním vědomí. Vědomí Krišny je dokonalé a věčně radostné – ánanda mají. Čistý oddaný Krišny prožívá celou škálu transcendentálních emocí. Šríla Rúpa Gósvámí je dopodrobna popsal ve své knize Nektar oddanosti neboli Bhakti Rasámrita Sindhu, což volně přeloženo znamená „Oceán nesmrtelných emocí v oddané službě Pánu“. Na rozdíl od podmíněné duše, osvobozená duše plně uskutečňuje svůj věčný vztah ke Krišnovi. Láskyplnou oddanou službou, milostí gurua a Krišnových oddaných, prožívá osvobozená duše transcendentální emoce, které jsou pro obyčejného smrtelníka nepochopitelné. V tělesném vědomí tyto emoce nelze pochopit, natož prožívat. Jejich napodobování je zavrženíhodné.

Bhaktisiddhánta Sarasvatí Thákur (1874 – 1937) snahu podmíněné duše pochopit transcendentální emoce přirovnal k olizování sklenice s medem – přes veškeré snahy nelze sladkost a aroma medu tímto způsobem ochutnat ani za sto let.

Nicméně milostí Pána Čaitanji Maháprabhua (1486 – 1534), který se zjevil jako avatár Šrí Krišny v tomto bezbožném věku zvaném Kali juga, věku svárů a pokrytectví, aby velkoryse rozdával lásku ke Krišnovi, může

kdokoliv okusit transcendentální emoce zpíváním mahá mantry – a to i bez žádné předchozí kvalifikace. Mahá mantru je však nutné přijmout od osvobozené duše, oddaného Krišny. Každý může zpívat HARÉ KRIŠNA, HARÉ KRIŠNA, KRIŠNA KRIŠNA, HARÉ HARÉ, HARÉ RÁMA, HARÉ RÁMA, RÁMA RÁMA, HARÉ HARÉ, pokud možno ve společnosti oddaných Pána Čaitanji, a prožít, alespoň na chvíli, transcendentální emoce, ochutnat nesmrtelný, medový nektar svatého jména Pána. Máme to ověřené. Šrí Šrímad Bhativédánta Svámí Prabhupáda (1896 – 1977), zakladatel-áčárja Mezinárodní společnosti pro vědomí Krišny, byl od narození čistým oddaným Krišny, osvobozená duše (nitja siddha). Jím přeložené a komentované posvátné knihy Indie, jako Bhagavad gítá taková, jaká je, Šrí Íšópanišad, Šrímad Bhágavatam, Nektar oddanosti, Šrí Čaitanja čarítámrita, a mnoho dalších, jsou pro ty, kdo chtějí realizovat své radostné vědomí – ánanda mají – nepostradatelným zdrojem transcendentálního poznání. 🙏

V části Véd zvané karma kánda jsou emoce řazeny podle kvalit přírody – nevědomosti, vášně a dobra. Velká část emocí je na úrovni kvality vášně. Existují však i smíšené emoce. Specifické emoce, zejména šok, nebo strach, mají za následek fyziologické změny – zrychlení srdečního tepu, změnu barvy pleti, intenzitu dýchání, celkový kolaps, dokonce i smrt. Jiné způsobují úsměv, smích, zamračenost, úděs, pláč, atd. V karma kándě jsou statě, které popisují, jak emoce náležitě prezentovat v dramatickém umění, v tanci, v divadle a hudbě (viz indické rágy). Na rozdíl od moderní, ateistické psychologie, neopomíná karma kánda podrobně popsat i nesmrtelnou duši, která emoce prožívá.

Emoce k blízkým a k Bohu

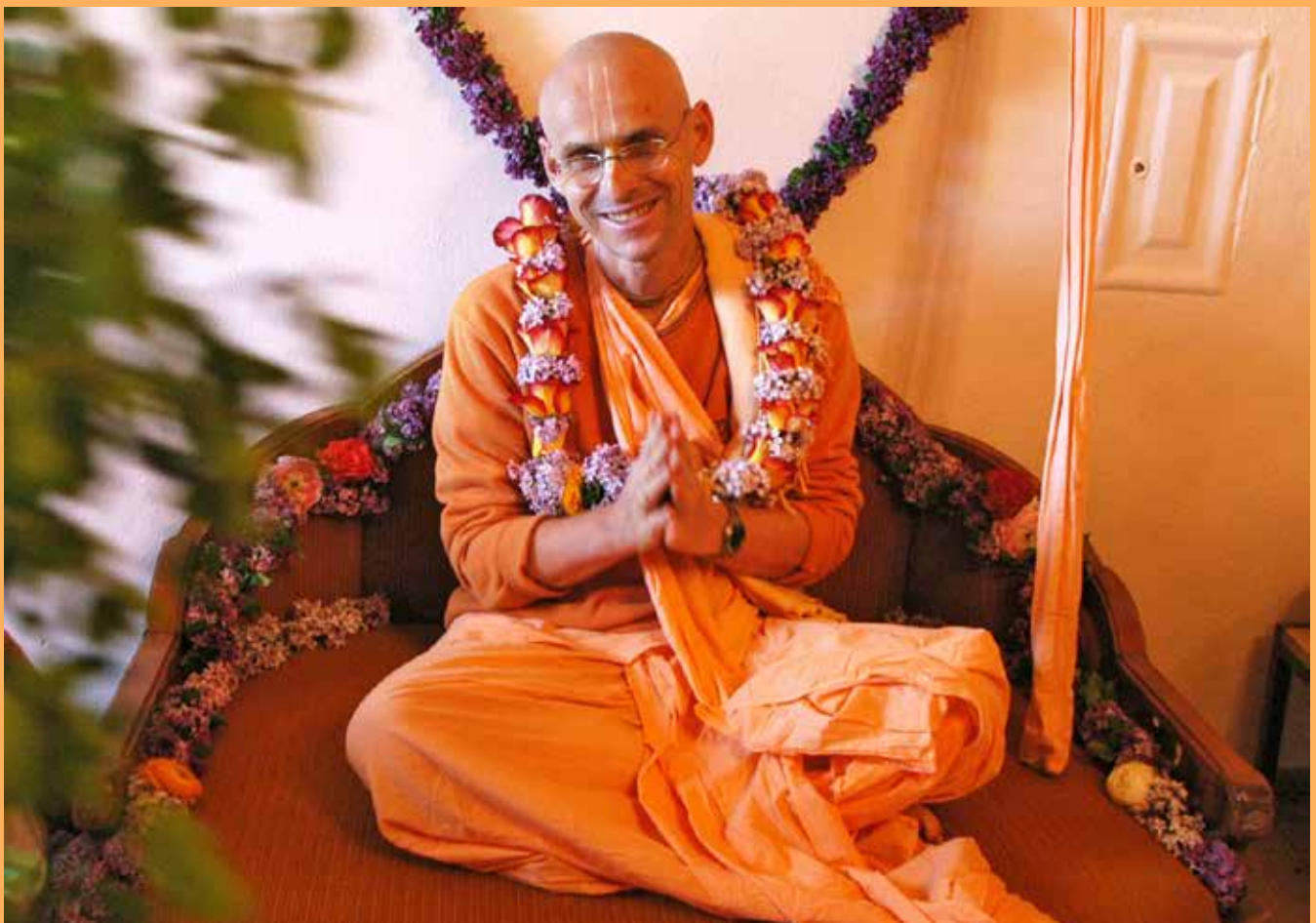
Gaudíja-vaišnavská siddhánta, filozofické závěry plynoucí z učení Šríly Rúpy Gósvámího (1493 až 1564), rozlišuje mezi emocemi, které prožívá podmíněná duše ve vztahu k blízkým a přátelům v tělesném vědomí, a emocemi, které ve vztahu s Krišnou a Jeho čistými

LÁSKA JE ZÁKLAD

Láska je základem všeho. Není to jako sentimentální mokrá přikrývka. Někdy slyšíme, jak impersonalisté mluví o vesmírné lásce a jak se člověk musí s touto vesmírnou láskou spojit, že všechna tato vesmírná energie lásky je všeprostopující, a když se na ni člověk jednoduše napojí, tak se také stane nástrojem této lásky. To je neosobní energie lásky, jako mokrá láskyplná přikrývka. S tím láska nemá nic společného. Láska je osobní. A láska znamená, že musíš udělat něco, abys mě upoutal, pokud chceš, abych tě miloval. Skutečná láska je založená na dobývání. Musíme dělat něco, co je druhému skutečně drahé, pokud je chceme dobýt. To je základ lásky, to je základ duchovního světa. Každý se snaží udělat něco výjimečného, aby si získal Krišnu. A Krišnu si získají všichni, ale především ten oddaný, který dá nejvíc, který udělá nejvíc. Čistá oddaná služba Krišnu přitahuje, a to je tajemství duchovního světa. A když Krišnu přitáhneme, pak se začnou dít zázraky, pak budeme povzneseni nad světskost.

Kadamba Kánana Svámí, 25.listopadu 2020,
Simháčalam, Německo, přednáška ze ŠB

www.kksblog.com

MÁDHURJA KÁDAMBINÍ 4.

Jednoho dne unesli nějací zloději jednoho člověka a pověsili ho na provaze z vrcholku hory. Ten muž tam takhle visel celou noc a jenom se modlit: „Můj Bože, zachraň mě, zachraň mě.“ A Bůh k němu promluvil: „Ten provaz, na kterém visíš... Já ti k němu dávám nůž, kterým můžeš přerušit ten provaz.“

Byla tmavá noc a nebylo nic vidět. Bůh mu řekl: „Chceš se zachránit, tak tady máš nůž a přeruš ten provaz.“

„Co? Jestli přerušu ten provaz, tak spadnu dolů a bude se mnou konec! Jak to můžu přerušit? Přišel jsi mě zachránit, nebo zabít? Nevím, jak vysoko jsem nad zemí. Určitě se zabiji. Promiň,“ řekl Mu a ten provaz přerušit nechtěl. „Ne,

ne, ne, raději tady zůstanu viset!“ Takhle tam visel celou noc a nad ránem zemřel.

A příštího dne ráno šli po silnici okolo lidé. Přišli na místo, kde viděli, jak visí nějaký člověk na provaze asi půl metru nad zemí. A visí tam mrtvý. Nevěřil Bohu, že se může zachránit. Ve skutečnosti visel jen půl metru nad zemí, ale protože Mu nevěřil, tak zemřel. Místo pokynům Boha věřil své vlastní inteligenci. Šraddhá znamená velice pevná víra. Víra v to, že pokud budu vykonávat oddanou službu, naplním tak všechny své povinnosti. Můžeme vidět, že mnoho lidí přichází do společnosti pro vědomí Krišny, ale pak zase odchází. Pokud ale rozvinete pevnou víru, posunete se hodně daleko a můžete stabilně pokračovat. Proto bychom se měli skutečně snažit rozvinout pevnou

víru ve vědomí Krišny. A když ji rozvineme a vidíme čisté oddané, jaké činnosti, založené na písmech, vykonávají, potom se naše víra ještě více umocní. Ještě silnější než víra v písma je, když vidíme oddaného, který má silnou víru v písma, a podle toho se odpovídajícím způsobem chová, tak na základě toho naše víra v písma ještě vzroste. Pokud při praktikování bhakti vybudujeme pevné základy naší víry, potom může naše bhakti růst.

Oddaný je nezávislý

Verš, který jsme diskutovali, znamená, že podle toho, jak se Mi odevzdáš, tak Já opětuji ten vztah. Odevzdáš se Krišnovi, když získáš bhakti. Šraddhá znamená odevzdání se Krišnovi. Samozřejmě Krišna opětuje, ale opětuje prostřednictvím milosti oddaného. Višvanáth Čakravartí vysvětluje, že bhakti je zapříčiněna milostí oddaného, ale oddaný tu milost dává pouze, když mu Pán naznačí. Ale oddaný ve skutečnosti nemusí čekat na to, až tento náznak dostane. Krišna mu v tom dává plnou nezávislost. Kohokoliv miluješ, tomu přijde Moje milost. Krišna opětuje v souladu s milostí oddaného, který dává bhakti. Krišna dává oddanému nezávislost – milost můžeš dát, komukoliv chceš. A komu dáš milost, Moje milost bude následovat. Takže milost Pána přichází skrze milost oddaného.

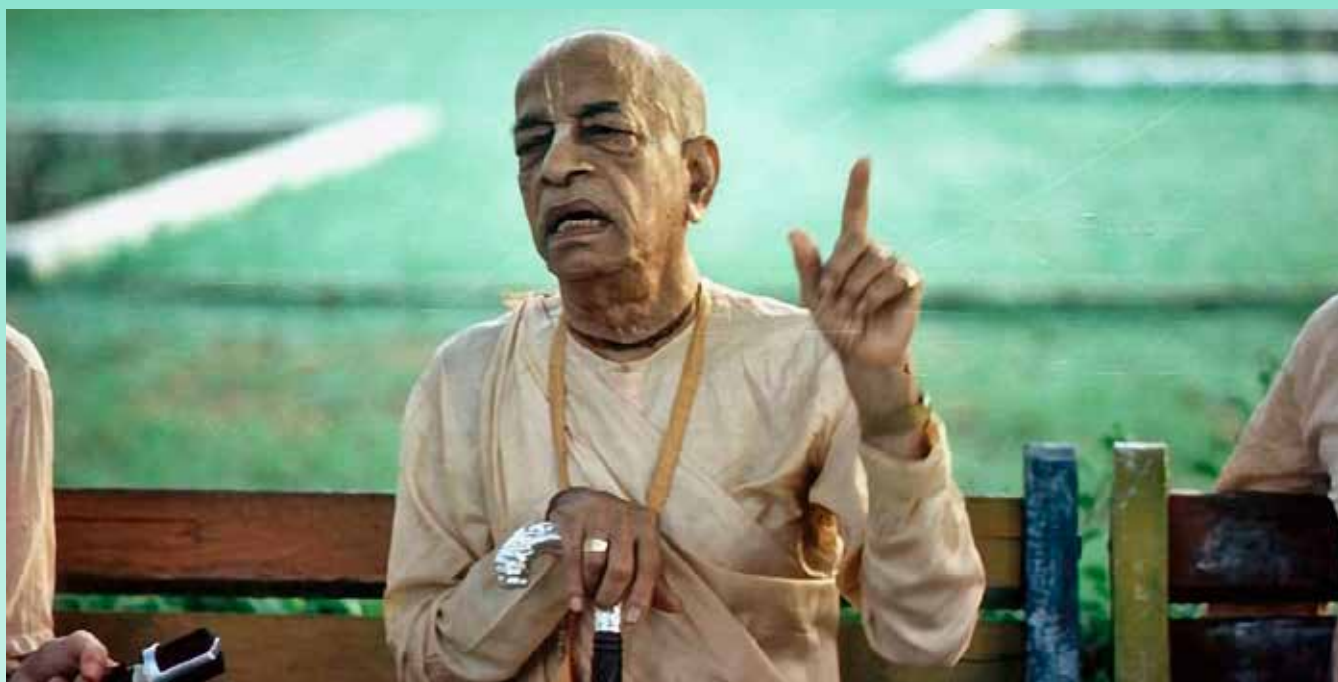
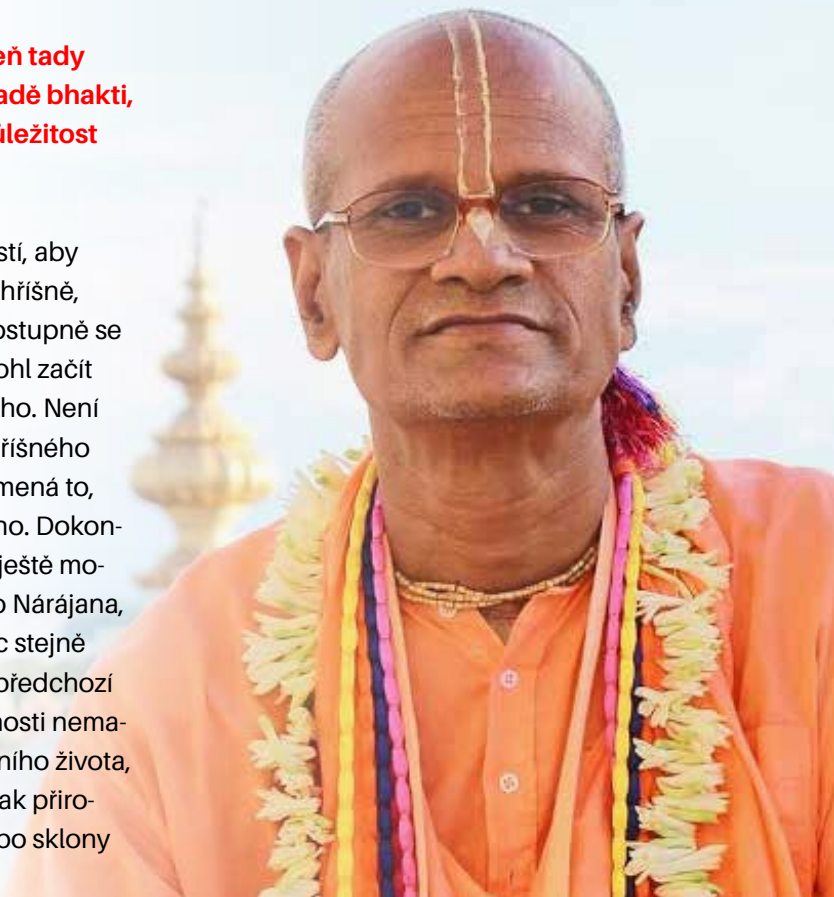
Otázka: V Bhagavad gítě v 7. kapitole je verš, který říká, že člověk by se měl nejdříve očistit od hříšných činností a teprve potom

Člověk nemusí být zcela očištěný od hříšných činností, aby mohl začít praktikovat bhakti

může být pevně ustálený v oddané službě. A zároveň tady vidíme, že člověk může získat bhakti jenom na základě bhakti, a tady činnosti nemají tak důležitý vliv. Tak jakou důležitost hraje tento verš v našich životech?

Člověk nemusí být zcela očištěný od hříšných činností, aby mohl začít praktikovat bhakti. I když pořád ještě jedná hříšně, může s bhakti začít. A jak bude pokračovat s bhakti, postupně se od těchto hříšných činností očistí. Takže aby někdo mohl začít s bhakti, nemusí být ve stavu, kdy už nedělá nic hříšného. Není to nezbytné. Ale pokud se oddaný dopustí nějakého hříšného činu, tak toho lituje. A tato lítost ho očišťuje. Ale neznamena to, že abys mohl začít s bhakti, už nesmíš dělat nic hříšného. Dokonce i když začneš s bhakti jógou, tyto hříšné činnosti tě ještě mohou ovlivňovat. Stejně jako Adžámil. Když zpíval jméno Nárájana, pořád ještě ho hříšné činnosti ovlivňovaly, ale nakonec stejně dostal dokonalý výsledek. Přesto, že na něj měly jeho předchozí hříšné činnosti vliv. Takže zbožné nebo bezbožné činnosti nemají mnoho společného s tím, jestli se zapojíš do duchovního života, jestli začneš praktikovat bhakti. A jakmile s ní začneš, tak přirozeně, jako vedlejší produkt, veškeré hříšné činnosti nebo sklony k hříšným činnostem zmizí. 🙏

Místo uvažování o tom, co se stane s tímto světem, máte před sebou jen krátký život, řekněme padesát, šedesát let. Zpívejte Haré Krišna a vraťte se domů, zpátky k Bohu. Neuvažujte o tom, co se stane s tímto světem. Příroda se o to postará. S těmito myšlenkami si nelamte hlavu. Využijte všechn čas, který máte, a vrátíte se domů, zpátky k Bohu. Vy chod světa nezastavíte. Nejlepší je uspořádat si svůj život tak, abyste se vrátili domů, zpátky k Bohu. Protože lidé budou dál pokračovat ve své darebácké civilizaci, budou tu přirozené důsledky. Raději využijte všechn čas, který máte, k úplnému rozvoji vědomí Krišny a vraťte se domů..

Šríla Prabhupáda, ranní procházka, 21. února 1975, Caracas

Čtyři zákony distribuce knih:

Šrí Čaitanja Maháprabhu řekl: „Pokud někdo obdrží semínko oddané služby, měl by se o ně starat tak, že se stane zahradníkem a zasadí je do svého srdce. Bude-li je zalévat procesem šravana a kírtana (naslouchání a opěvování), semínko vyklíčí.“ Šrí Čaitanja čarítámrita, Madhja-lílá 19.152

Na konci svých seminářů se ptám publika, co si odnášejí domů – jaké praktické zásady slyšeli, aby si je mohli „vzít s sebou do kapsy“, a uplatnili je ve svém každodenním životě. Následující text je založen na těchto, dle mých posluchačů, nejužitečnějších nástrojích.

Čtyři zákony distribuce knih:

- Vaše sádhana musí být silná
- Získejte knihy
- Čím více ukážete, tím více prodáte
- Musíte organizovat

Až dočtete informace o těchto zákonech, doporučuji vám uplatnit je, co nejdříve to půjde. Tak sami uvidíte, jak se na každý z nich hodí definice zákona – zákon je prohlášení o skutečnosti, odvozené z pozorování, že určitý přírodní nebo vědecký jev nastane vždy, pokud jsou přítomny jisté podmínky. Jinými slovy, když uplatníte tyto zákony, očekávané výsledky přijdou.

Hlavní věc je udržet hlavní věc jako hlavní

V následujících dopisech Šríla Prabhupáda jasně ukazuje svým žákům, co je hlavní věc pro ty, kteří chtějí praktikovat a učit oddanou službu: „Hlavní věc je, že ostatním musíš dávat pěkný příklad tím, že přísně následuješ usměrňující zásady, jako je džapování šestnácti kol, čtení knih, vstávání na mangaláráti atd. Tímto způsobem je třeba povzbuzovat každého.“

A stejný den napsal jinému žákovi: „Je velmi příjemné slyšet, jak pokračuje distribuce knih. To je naše hlavní činnost, distribuovat tyto knihy po celém světě a tak nasměrovat myslí pokleslých duší ke Krišnovi.“

Vaše sádhana musí být silná

Ve výkladu k Bhagavad gítě (6.24) Šríla Prabhupáda píše: „Člověk cvičící jógu musí být odhodlaný a trpělivě pokračovat, aniž by se z této cesty odchytil. Měl by si být jistý konečným úspěchem, držet se tohoto směru s neochabující vytrvalostí a nikdy neklesat na mysl, jestliže se úspěch nedostaví okamžitě. Kdo praktikuje bez kompromisů, bude zaručeně úspěšný.“

V hnutí pro vědomí Kříšny by tedy nejdůležitější mělo být pečlivé praktikování oddané služby a sdílení nektaru pokroku v duchovním životě s ostatními.

Šríla Rúpa Gósvámí rozvádí tento princip v Nektaru pokynů (8): „Trestí všech rad je, že člověk by měl využít všeho svého času – dvaceti čtyř hodin denně – k pěknému opěvování a připomínání si Pánova božského jména, transcendentální podoby, vlastností a věčných zábav a postupně tím zaměstnat jazyk a mysl. Tímto způsobem by měl sídlit ve Vradži (Gólóce Vrindávan dhámu) a sloužit Kříšnovi pod vedením oddaných. Měl by následovat ve stopách milovaných oddaných Pána, kteří jsou hluboce připoutáni k Jeho oddané službě.“

Stručně řečeno, trestí všech rad neboli hlavní věcí je zorganizovat si život kolem vážné a upřímné praxe oddané služby s cílem stát se dostatečně duchovně silným, aby byly podmíněné duše směřovány k láskyplné službě Šrí Kříšnovi, zejména šířením transcendentálního poznání skrze knihy Šríly Prabhupády.

Oddaní získávají z praktikování oddané služby neomezený prospěch:

(1) Rozvíjením všech dobrých vlastností se stávají přitažlivými

(2) Rozvíjejí chuť ke všem věcem souvisejícím s Kříšnou a sdílejí tuto chuť s ostatními

(3) Rozvíjejí hlubokou náklonnost k naslouchání a studiu písem

(4) Rozvíjejí transcendentální vizi
Všechny tyto vlastnosti jsou předpokladem pro vysoce efektivní distributory transcendentálních knih Šríly Prabhupády. Stručně řečeno, distributoři se stávají zmocněnými – obdařenými duchovní silou.

Oddaní, kteří praktikují silnou sádhanu, jsou přitažliví

Lidé oceňují laskavost, rozvážnost a bezúhonnost a reagují na ně. Mezi mnoha dalšími přitažlivými božskými vlastnostmi, které popsal Pán Kříšna v Gítě (16.1-3), jsou nebojácnost, sebeovládání, pravdivost, skromnost, nenásilí, osvobození od hněvu, odpor k vyhledávání chyb a soucit se všemi živými bytostmi. Šrímad Bhágavatam (5.18.12) říká, že tyto vlastnosti se přirozeně projevují u těch, kdo praktikují oddanou službu:

„Všichni polobozí a jejich vznešené vlastnosti, jako je náboženství, poznání a odříkání, se projeví v těle toho, kdo vyvinul čistou oddanost Nejvyšší Osobnosti Božství, Vásudévovi.“

Živé bytosti jsou citlivé a udělá na ně hluboký dojem, když se setkají s oddaným, který je díky své oddané službě skutečně štědrý. Dobré vlastnosti oddaných jsou více než cokoli jiného důvodem, proč lidé, se kterými se setkávají, přijmou transcendentální knihu, čtou ji a později hledají více společnosti stejného druhu.

Obvykle si lidé, kteří čtou knihy, živě pamatují prvního oddaného, jehož potkali, který byl příkladem principů v knize. Všechna písmata tradice bhakti říkají, že díky společnosti knihy a osoby odevzdané oddané službě – knize Bhágavata a osobě bhágavata – může osoba dosáhnout dokonalé úrovně života.

V Bhagavad gítě (5.7) Pán Kříšna říká, že oddaní, kteří odevzdají své životy oddané službě, nejenže zůstávají prosti zapletení, ale také

Čím víc ukážete, tím víc prodáte

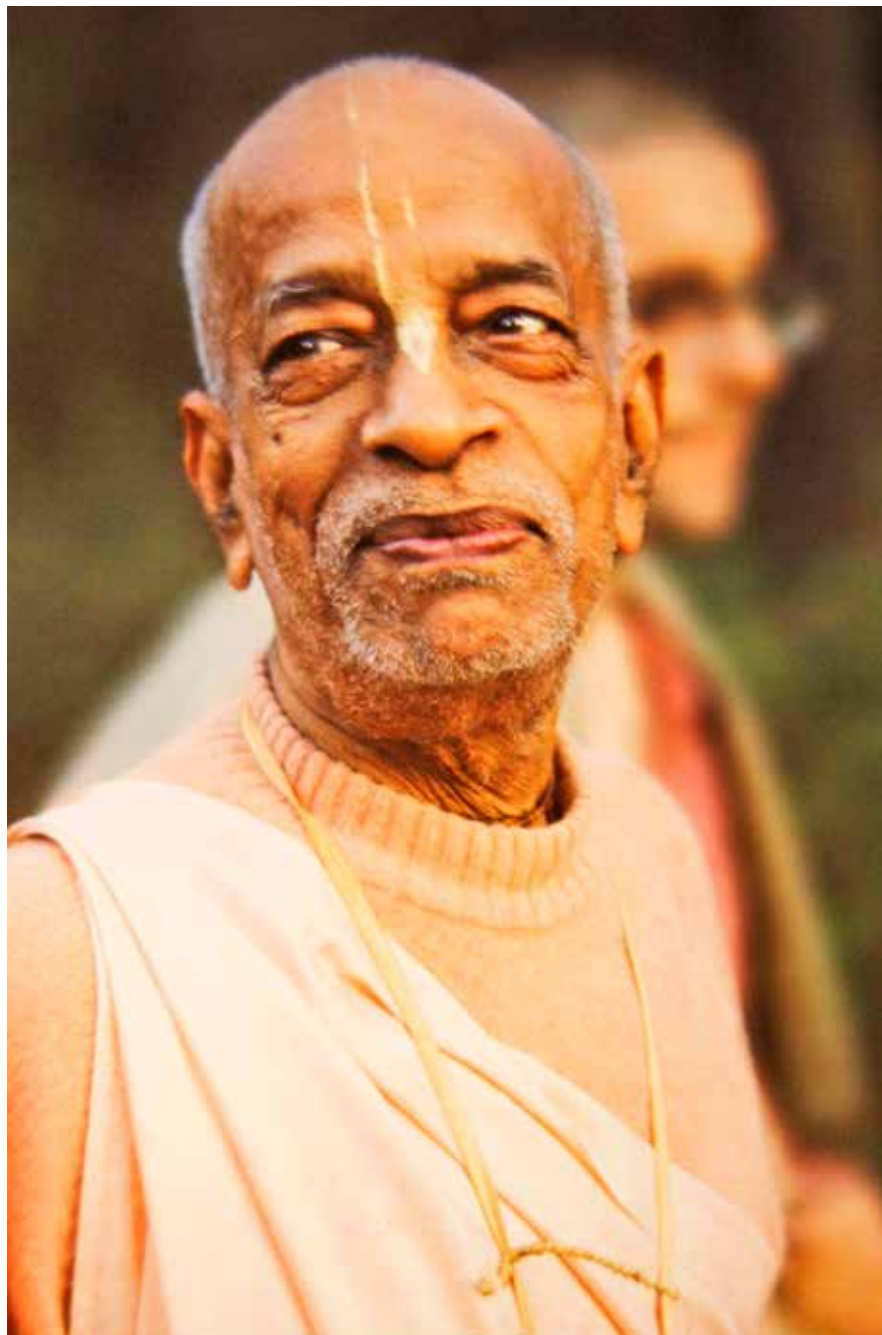
se stávají přitažlivými: „Toho, kdo jedná s vědomím Krišny a je čistou duší ovládající mysl a smysly, mají všichni rádi a on má rád je. Přestože je stále činný, nikdy se nezaplétá.“

A co více, v Gítě (12.16) Pán Krišna říká, že zvláště oceňuje oddané, kteří jsou čisti, nemotivovaní a upřímně zapojení v oddané službě: „Mám velice rád svého oddaného, který nezávisí na obvyklém běhu událostí, je čistý, ví si rady, nemá starosti, není ztrápený a neusiluje pracně o nějaký výsledek.“

Stejně jako krása diamantu je vytvořena tlakem a teplem v průběhu času, krásné vlastnosti oddaných jsou vytvořeny intenzitou jejich dlouhodobé osobní praxe oddané služby. Stejně jako se hromady obyčejného uhlíku během let pod zemí proměňují v zářivé, drahocenné diamanty, tak srdce oddaných září dobrými vlastnostmi, díky tomu, jak striktně praktikují oddanou službu, a to i za zavřenými dveřmi.

Například oddaní, kteří tráví časné ranní hodiny džapováním mantry Haré Krišna s plnou pozorností, vnímají Pánovu přítomnost v Jeho svatém jménu. Takový pravidelný kontakt s Nejvyšší Osobností Božství naplňuje sádhaku poznáním a odpoutaností. Oddaný odevzdáný každodenní praxi oddané služby si vychutnává vnitřní štěstí, získává zdravý pocit odpoutanosti od světských rozptýlení a rozvíjí drahokamu podobné vlastnosti tolerance neboli snášenlivosti. Tato tolerance nemůže být falešná a je nedocenitelná.

Tak se chová ten, kdo zpívá Haré Krišna mahá mantru. I když je velmi vznešenou osobou, považuje se za nižšího, než je tráva na ulici, a vše snáší stejně jako strom, a to dvěma způsoby. Když se strom kácí, nic nenamítá, a dokonce ani když usychá, nežádá nikoho o vodu. Strom dává své ovoce, květy a vše ostatní,

Oddaní, kteří praktikují silnou sádhanu, jsou přitažliví

co má, každému. Snáší spalující žár a přivaly deště, a přesto poskytuje útočiště druhým. I když je vaišnava tou nejvznešenější osobou, není pyšný a každému projevuje úctu, protože ví, že v každém sídlí Krišna. Ten, kdo zpívá svaté jméno Pána Krišny tímto způsobem, jistě probudí svou spící lásku k lotosovým nohám Krišny.

Dobré výsledky

Všechny tyto dobré výsledky současně přicházejí k vážnému

a upřímně praktikujícímu oddanému, stejně jako spokojenost, výživa a utišení hladu přirozeně přicházejí k člověku, který jí zdravé, lahodné jídlo. Jelikož tyto duchovní vlastnosti z těchto oddaných vyzařují, jsou přirozeně přitažliví. Lidé zřídka vidí skutečnou spokojenost a odpoutanost osvětlující tváře ostatních, ale když vidí tyto vlastnosti osvětlující tváře oddaných, přitahují je.

Striktní praxe znamená pokračovat i v temných dnech, dnech,

kdy se praxe jeví těžší než obvykle, uprostřed rozptýlení nebo krizi, nebo dokonce i když mysl říká, že pokračovat nemá smysl. Prostřednictvím této horlivé každodenní praxe se oddaný stává čím dál tím schopnějším a kvalifikovanějším sdílet oddanou službu s ostatními.

Šrīnivāsa Ācārya ve své básni Śad-gósvāmī-aštaka podává svědectví o přitažlivé povaze silných oddaných, když říká, jak se šest Gósvāmích z Vrindāvanu, v důsledku své čistoty a příkladné oddané služby, stalo drahými jak násilníkům, tak laskavým lidem. Není tedy pochyb o tom, že ti, kdo striktně praktikují oddanou službu, se stávají přitažlivými. Lidé, kteří vidí tyto zářivé oddané, i když jen na okamžik, jsou často inspirováni, aby se okamžitě ptali na vědomí Krišny, nebo dokonce přijali praxi oddané služby.

Zde je příklad takového případu v e-mailu ženy jménem Ammora. Nikdy nebyla v chrámu ISKCONu ani se osobně nesetkala s žádnými oddanými, ale spontánně ji přitahovala jednoduše aura, kterou vyzařovali. Zjistila, že se k nim touží přiblížit a dozvědět se o nich víc. Když Ammora jela domů z práce, zastavila na semaforu u chrámu ISKCONu v Denveru v Coloradu. Chrám stojí v rušné jednosměrce a Ammora se tak ocitla vedle skupiny místních oddaných, kteří extaticky zpívali v kirtanu před chrámem – vítali zrovna delegaci vaišnavů z Májápuru, kteří přivázeli boty Pána Nitjánandy.

Když Ammora dorazila domů, okamžitě si na Googlu našla e-mailovou adresu ISKCONu Denver a napsala jim: „Zdravím kohokoliv, kdo tuto zprávu dostane. Doufám, že máte skvělý den. Ve středu

v 18:45 jsem jako obvykle jela domů kolem vašeho chrámu. Ale dnes večer byli všichni venku a zpívali a tančili spolu do kruhu. Když jsem zastavila na semaforu přímo vedle vás, nemohla jsem zadržet úsměv. Ve skutečnosti mi to vehnalo slzy do očí. Jeden mnich mě uviděl a usmál se také. Okamžitě jsem ucítila ohromující pocit radosti a klidu z té energie! Skoro jsem vystoupila z auta a připojila se, ale opravdu jsem netušila, co se to děje. Ráda bych se o tom dozvěděla víc. Co to znamenalo a co to všichni dělali? Ráda bych se zúčastnila. Našla jsem vás na Googlu a zjistila jsem, že vaše restaurace Govinda vedle vašeho chrámu je zcela vegetariánská. Jsem vegetariánka od narození – zatím 32 let. Doufám, že od vás brzy uslyším a dozvím se více. Děkuji vám za čas věnovaný přečtení mého vzkazu.“ 🙏

Neexistuje poznání, které by bylo čistější než svaté jméno, a neexistuje požehnání, které by bylo mocnější než svaté jméno. Neexistuje meditace, která je účinnější než svaté jméno, a nic není lepší než výsledky zpívání svatého jména.

Neexistuje větší odříkání než zpívání svatého jména a není většího pokoje, než který pocítíme při zpívání svatého jména. V tomto světě neexistuje zbožnější činnost než přijetí svatého jména a neexistuje vyšší cíl, než kterého je dosaženo prostřednictvím svatého jména, neboť jím dosáhneme nejvyššího osvobození, nejvyššího postavení a nejvyššího míru.

Svaté jméno je nejvyšší formou oddanosti. Je nejvyšší formou uctívání, ke kterému může živá bytost dospět. Je vyjádřením nejvyšší lásky a je nejvznešenějším způsobem vzpomínání na Pána. Svaté jméno je příčina všech příčin, Nejvyšší Osobnost Božství, a jako duchovní vůdce a osvoboditel je v nejvyšší míře hodno uctívání.

Když zpíváme svaté jméno vážně a upřímně, pocítíme transcendentální blaženost, která roztančí naše srdce. Tato blaženost je základní povahou svatého jména, protože je plně nezměrného štěstí Pána a Jeho zábav, je konečným cílem každé živé bytosti.

Šrīla Bhaktivinód Thākura

Opičí opičííí, opičí opičííí,

Jestli jste tam byli, tak jste si tuhle písničku jistě také ještě dlouho zpívali!

Malí i velcí vaišnavové byli strženi naprosto profesionálním loutkovým představením Rámajány v podání Kámjavání déví a Tungavidji déví, které proběhlo v chrámu v Lužcích v neděli 16.května. Kdo čekal jen takové obyčejné vesnické divadýlko, ten se nedočkal.

Ve velkolepých kulisách s důmyslně se měnícími scénami se odehrával strhující příběh s přesně namíchaným napětím, vtipem a akcí. Krásné dřevěné loutky, malované kulisy, osvětlení, dokonce i živá hudba, děj, do kterého se mohly přítomné děti zapojit, a nesmrtelný srdcervoucí příběh Pána Rámačandry a princezny Sity, to vše vás prostě nemohlo nechat chladným. Celou Rámajánu od pletich královny Kajkéjí, přes Rámovo vyhnanství v lese, únos Sity až po strašlivou válku, se podařilo vetkat do jedné hodiny. Ta utekla jako voda Gangy, ale dojmy přetrvaly dlouho.

Jestli budou s tímto představením mátádží opravdu objíždět republiku a navštěvovat školy a školky, mají se děti na co těšit! Bylo by to to nejlepší, co je ve škole za celou dobu jejich studia čeká...

kdo z vás nejdál doskočí!!!

Ale i pro nás jako pro dospělé oddané je zážitek ze zhlédnutí Pánových zábav tak osvěžující, tak hluboký, však i my jsme před těmito božskými lílami jako děti a sledujeme je v němém úžasu. Ať už o zábavách Pána Rámačandry čteme nebo je vidíme v podobě loutkového představení, mají stejnou transcendentální moc.

Děkujeme Kámjavání déví a Tungavidje déví za jejich službu, která vaišnavy tolik těší, za jejich obrovské nasazení, které přináší zážitek duchovního světa!

Sítá Rám Lakšman Hanumán kí džaj! 🙏

ČAKRA LUTOTÍN

O jednom z nejpěknějších center hnutí Haré Krišna v Česku a na Slovensku

Čakra Lutotín - oblíbené středisko Dánavira Gósvámího nebo Bhaktivaibhavy Svámího - se probouzí po covidové pauze znovu do života. Během ní ale tamější oddaní rozhodně nespali. Vyklízeli, čistili, natírali, měnili okapy, renovovali kuchyň. A hlavně se tam snažili vytvořit transcendentální atmosféru, která poskytne oddaným i neoddaným poklidné útočiště v tomto bouřlivém hmotném světě.

Při oslavách loňské Gaura púrnimy v Náma-hatta centru hnutí Haré Krišna v Lutotíně jsem si povídal s Ačjutou Gótrou

prabhuem. Velmi ho oslovilo krátké divadelní představení „O bráhman-ském poutníkoví“, které jsme se hráli s dětmi pod vedením autorky a režisérky Ráginí Rádhy mátádži. Vyprávěl mi, že jeho duchovní mistr, Jeho Svatost Dánavír Gósvámí, který je současně duchovním mistrem mnoha tamních oddaných, považuje toto centrum za svou srdeční záležitost, protože zde vyrostlo mnoho pěkných vaišnavů. Konala se tu nejedna jeho vjása púdžá a vždy se sem rád vracel. A vracel by se i nadále, kdyby mu to zdraví dovolilo. Dánavír Gósvámí, při úvahách kolujících v jistý čas mezi oddanými o další existenci tohoto centra, vždy vyzdvihoval přání Śríly

Prabhupády, aby oddaní Prabhu-pádovy chrámy udržovali, a neprodávali. Možná i proto si Jeho Svatost Bhaktivaibhava Svámí, rovněž Guru Mahárádž několika lutotínských oddaných a současně i představitel GBC pro Českou republiku, zvolil Čakru Lutotín za dějiště své letošní vjása púdžy. A svou transcendentální přítomností podpořil snahy o udržení tohoto centra. Při prohlídce chrámu se nechal slyšet, že je to jedno z nejpěknějších center v Česku a na Slovensku. Moc se mu například líbily obrazy s Krišnovými zábavami, zdobící chrámovou místnost. Dávají jí transcendentální náladu, díky níž se zde návštěvníci cítí jako ve Vrindávanu.

Mochna, pýr a břechťan

Jak jsme se s rodinkou ke službě v Lutotíně dostali? Nevěřim, že náhodou. Během loňského roku jsme věnovali víc pozornosti službě v Lutotíně než naší zahrádce v Ostravě. Proto byla ve stále žalostnějším stavu a nám bylo jasné, že dál nemůžeme sedět jedním zadkem na dvou židlích. Rozhodli jsme se tedy postoupit její nájem někomu jinému a za nějaké to odstupné si pořídit starší škodovečku v dobrém technickém stavu s velkým kufrem a levným provozem, abychom byli v našem dojíždění flexibilnější. Jakoby náhodou o ni projevil zájem můj – Krišnovi příznivě nakloněný – spolupracovník z bývalého zaměstnání, kterého jsem zásoboval prasádam a knížkami Šríly Prabhu-pády. Aniž by tušil, kdo je autorem inzerátu, na který reaguje. Na displeji mého telefonu se jednoho dne objevilo jeho jméno a já si říkal, co mi po roce, kdy jsme se viděli naposledy, asi chce. Jaké překvápko?! Slovo dalo slovo a kolegově i naše přání se naplnilo až po okraj.

Anebo třeba to, jak si má žena už někdy v polovině loňského roku před nedělními programy ve snaze dělat nějakou službu na zahradě – kdy se moje maličkost ulívala u mytí nádobí a čištění a krájení zeleniny v kuchyni – vysloužila označení manažerka zahrady. Tenhle další Kriš-nův lišácký tah nás postrčil k tomu, abychom umožnili našim dětem to, co jsme sami zažívali o prázdninách na vesnici u dědečků a babiček.

Nebylo třeba velkého rozmyšlení. Vše do sebe dokonale zapadalo. Velkou inspirací byla i rozsáhlá rekonstrukce, která v lutotínském centru probíhala od léta do podzimu loňského roku. Začala akcí „nové okapy“, pokračovala likvidací odpadní jímky a napojením odpadu na obecní kanalizaci a vyvrcholila

modernizací kuchyně. Velkoformátové keramické obklady, sprchová vodovodní baterie, druhá záložní baterie napojená na nový samostatný zásobník teplé vody, nové digestoře, skříňky na parafernalie pro Božstva, praktické kořenky, renovace a nátěr dveří a oken a samozřejmě úklid a spousta další služby, to všechno nelze nazvat jinak než dvěma příhodnými slovy – simply wonderful. Nic z toho by nebylo bez ochoty a obětavosti oddaných.

Chtěli jsme s manželkou taktéž přispět svou troškou do mlýna oddané služby Krišnovi, a když v nás zrál nápad něco udělat s tamní vcelku ladem ležící zahradou, byla v nás malá dušička. Bylo nám jasné, jaký úkol si na sebe bereme. Podaří se zahradu vysvobodit od mochny, pýru a břechťanu, které v sobě skrývaly, jak jsme později zjistili, mnohá

milá i nemilá překvapení? Doufali jsme v milost, kterou Krišna udílí na základě osobní iniciativy a touhy Mu sloužit. Takže jsme to riskli, oslovili vedení Čakry Lutotín, které nám projevilo důvěru a svěřilo klíče, abychom se tedy o víkendech pokusili trošku tamní hospodářství zkulturnit. Do karet nám hrálo i to, že díky situaci s covidem bylo centrum pro veřejnost zavřené a my se mohli věnovat nerušeně práci.

Zima jak z Ladových obrázků

Když jsme zvědavě prolézali stodolu, uhelnu, dílnu a sklepy, shledali jsme, že jejich stav přímo vybízí k následování pranostiky Zahradnického diáře Krásné Paní, který každoročně pod stromeček mé nanejvýš praktické ženě naděluje Ježíšek a který u zahrady spící pod sněhovou duchovou vybízel

k úklidu technických částí hospodářství, opravám a přípravě zahradnického náčiní na jaro. Díky jisté cílevědomé vytrvalosti mé maličkosti podporované až svatou oddaností mé ženy následovat má přání jsme všelikým nalezeným nepotřebným harampádím a smetím naplnili velkoobjemový kontejner. Při sdílení fotek z této služby na sociálních sítích jsme se setkali také s názory, že některé z nich mohou být i nelichotivé, ale pro nás bylo zásadní inspirovat druhé humornou formou k zamýšlení se nad možnostmi osobní pomoci s tím vším uklízením, vyhrabováním suché trávy, stříháním plotů a tak dále, a tak dále. Účel to splnilo. Náš pětiletý syn se nám se

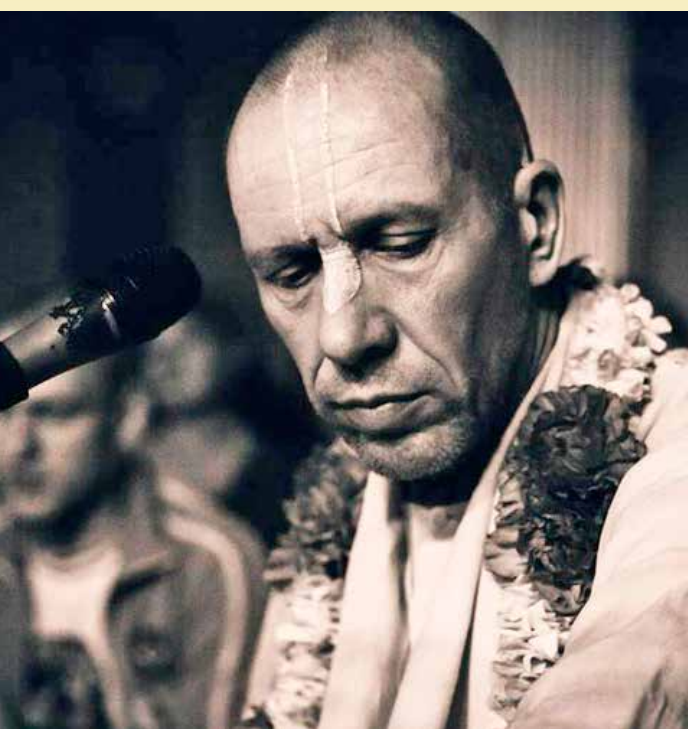
svou bezprostředností – zjevně získanou po svém otci – při poslední návštěvě Lutotína svěřil, že je super, že tam konečně jezdí víc oddaných, protože už tam není taková nuda, jako když jsme tam byli sami. A má, rošťák, pravdu.

Je zapotřebí zmínit velkomyslnost a velkorysost vedení centra, jehož neskutečně vstřícný postoj k nápadům byl vskutku transcendentální. Díky němu se vyřešil problém vody na zalévání – pořízením kubíkového sudu na dešťovku a renovací čerpadla na vodu ze studny – a dalších jako například problém s porouchanou travní sekačkou, chybějícím nářadím a podobně. Jako by se nám v rámci místa, času a okolností před očima vyjevovala vize duchovního světa, kde jsou oddaní jako stromy přání, které dovedou plnit přání všech a jsou plni soucitu vůči pokleslým podmíněným duším.

Díky společnému úsilí naplňovat přání Šríly Prabhupády se oddaní stávají jednou velkou rodinou otevřenou pro nové a nové členy. Od června letošního roku se opět

začaly pořádat nedělní programy a plánují se harinámy nebo rozdávání knih Šríly Prabhupády. To, co Krišnu těší víc než služba Jemu, je služba Jeho oddaným. I když může být taková služba náročná a namáhavá, z jakékoliv strany, ze které ji ochutnáme, je vždy transcendentálně sladká. A doufám, že tyto řádky někoho inspirují k tomu, aby se také zapojil do rozvoje tohoto úžasného centra v nádherném prostředí na úpatí Dražanské vrchoviny. 🙏

Pokud sklouznete a upadnete...

Dokud je oddaný tak či onak zaměstnaný v oddané službě Pánu, musíte ho vnímat jako sádhua. Dokonce i když odejde od oddané služby, musíme mu odpustit. Snažil se, udělal nějakou službu, alespoň nějakou dobu byl zaměstnan v oddané službě, a je mnohem lepší než všichni ostatní, kteří se o ni nezajímají. Alespoň se o to pokusil, vyzkoušel si to a měli byste si ho za to vážit. Musíme se modlit ke Krišnovi, aby se mohl vrátit, a on se vrátí, pokud mu budou příznivě nakloněny stovky a tisíce oddaných. To ho vrátí zpět k oddané službě.

Ale představte si, co se stane, když po něm budou všichni skákat. Velkolepě tančíte, všichni se na vás dívají, a najednou sklouznete a upadnete. Všichni ostatní na vás skočí a začnou křičet: „Vidíš, vidíš, jaký jsi!“ To by vás určitě moc neinspirovalo a asi byste nechtěli znovu začít tančit. Ale pokud jste sklouzli a upadli na zem, a ostatní vám řeknou, že je vše v pořádku, že se nestalo nic strašného, a ještě vás inspirují, tak určitě budete pokračovat dál ve svých činnostech. Takhle by to mělo být.

A. Č. Bhaktivaibhava Svámí

Střední a vysoká škola pro děti vzdělávané doma

Oddaní rodiče musí někdy čelit nálehavým okolnostem, které je nutí posílat své děti do školy. Musí třeba chodit do práce, jak se stává v případě rodičů samoživitelů. Ale dokonce i jim navrhuji, aby své děti neposílali do veřejných škol na čtyři roky, které trvá střední škola. Jejich děti mohou absolvovat maturitní zkoušku soukromě nebo nastoupit dříve na vysokou školu a každý semestr projít jednu nebo dvě lekce na začátečnické úrovni. Úvodní lekce na vysoké nejsou o moc těžší než střední škola, děti jsou schopné je celkem snadno zvládnout.

Proč bychom se měli s našimi dětmi vyhnout státním školám? Mnoho dospělých a mladých lidí mi řeklo, že pro teenagery jsou roky na střední škole emocionálně nejtěžší, a to kvůli intenzivnímu tlaku vrstevníků, aby se podvolili drogám a nepovolené sexualitě. Většina teenagerů má svůj vlastní životní styl – co jedí, jak žijí, jaký je nejmodernější způsob myšlení a oblékání a jak se vztahují k sobě navzájem. Aby naše děti byly ostatními akceptované, budou nucené chovat se stejně.

Naše zkušenost

Naši chlapci přeskočili veřejnou střední školu a šli na vysokou dříve. Vysoké školy mají bezpečnější prostředí, protože je tu mnohem

méně tlaku na konformitu. Ve skutečnosti si studenti i profesori obecně váží kulturních a filozofických odlišností, což je také důvod, proč je na každé univerzitě tolik kulturních a náboženských studentských klubů.

Jak mí synové začali vysokou dřív? Během let naší domácí výuky jsme v centru Boise provozovali restauraci Góvinda. Já jsem obstarávala vaření a chlapci obsluhovali zákazníky. Když v restauraci zrovna nebyl provoz, dělaly moje děti domácí úkoly nebo měly lekci sanskritu s Garym.

Jednoho dne přišel do restaurace patron chrámu Dr. Chaman Sahní, který byl zároveň profesorem angličtiny na Státní univerzitě v Boise. Povídal si s mými chlapci, a když si při tom všiml, jak dobře Rádhiká Ramana čte, navrhl, aby se zapsal na lekce angličtiny na univerzitě. Dr. Sahní řekl, že ačkoliv je mému synovi teprve dvanáct let, jeho angličtina je na magisterské úrovni a navrhl, abychom si promluvili s děkanem a požádali ho o svolení. Abychom

měli čím doložit schopnosti Rádhiky Ramany, vzali jsme s sebou některé články z časopisu Back to Godhead, které napsal za poslední dva roky, a dopisy s doporučeními z různých středních škol, kde přednášel o filozofii vědomí Krišny. Děkan se nechal přesvědčit a dovolil mu podmíněčné přijetí založené na jeho výsledných známkách na konci semestru.

Všechny lekce angličtiny pro začátečníky byly plné. Mohli jsme buďto počkat na další semestr, nebo ho nechat zkusit lekci pro pokročilé. Čekání by nejspíš znamenalo muset pak znovu projít přijímacím procesem, takže jsme se rozhodli, že ho necháme, ať to zkusí. V osnovách jeho kurzu bylo hodně klasiků anglické literatury, ale on je nikdy předtím nečetl. Četl jenom Prabhupádův Šrímad Bhá-gavatam, Bhagavad gítu takovou, jaká je, a pár dalších spirituálních knih. Byli jsme nervózní, ale když Rádhiká Ramana odevzdal několik domácích úloh bez naší pomoci a přímo ve třídě zvládl napsat esej, ulevilo se nám, že se mu daří dobře. I vyučující byla překvapená. Jak je možné, že náš tehdy pouze třináctiletý syn měl tolik poznání a zralosti, aby porozuměl takovým klasikům literatury, jaké ona vyučuje? Informovali jsme profesorku Rádhiky Ramany, že četl spoustu knih z Véd, starodávných knih poznání, které mu daly schopnost přemýšlet a kriticky analyzovat. Byla ohromena. Věděla, že můj syn je odlišný.

Kromě toho, že byl zásadovým vegetariánem, byl Haré Krišna a věřil v karmu a reinkarnaci.

Knihy Šríly Prabhupády, a obzvláště Šrímad Bhágavatam, obsahují všechno materiální a duchovní poznání potřebné k tomu, aby člověk mohl žít šťastný život. Po tom, co je moji chlapci přečetli, neměli už žádný problém přečíst jakékoliv jiné knihy, dokonce ještě jako teenageri.

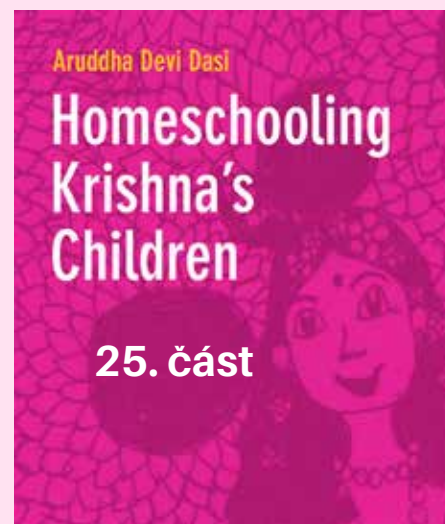
Díky každodennímu studiu knih Šríly Prabhupády byla filozofie další silnou stránkou Rádhiky Ramany, takže se během svého prvního semestru přihlásil také na lekce Úvodu do filozofie. Znovu svého vyučujícího překvapil vysokou kvalitou svých psaných prací i dobrými komentáři během diskusí ve třídě. Příští léto si nabral dvanáct kreditů (plný akademický úvazek) a pokryl některé ze základních požadavků z historie, psychologie, státní správy a matematiky. S podzimem měl nashromážděno dostatek kreditů, aby mohl být přijat jako plnohodnotný student.

Vyučující a studenti si Rádhiku Ramanu zamilovali, ale ne pro jeho skvěle napsané práce, nýbrž díky tomu, že byl laskavý a pokorný chlapec, vždy ochotný pomoci ostatním. Jeden profesor si jednou všiml, jak Rádhiká Ramana pomáhá ostatním s jejich studiem, a komentoval to slovy: „On svůj úspěch nestaví na selhání druhých.“ Vyhrál ocenění Deset nejlepších učenců Státní univerzity v Boise a od univerzity obdržel stříbrný medailon – nejvyšší ocenění, jaké kdy student získal. Byl ze své třídy vybrán, aby přednesl řeč na rozloučenou, a jeho proslov na závěrečné ceremonii dojal mnohé z posluchačů k slzám. Jako součást své řeči zazpíval také jednu sloku z Bhagavad gíty. Když pak měl oslavu, mnoho

z jeho profesorů přišlo k nám domů a společně s námi zpívali.

Můj mladší syn Gópál následoval Rádhiku Ramanu na vysokou, když mu bylo třináct. Gópál také dostával dobré známky a byl ve svých sedmnácti letech nejmladším studentem, který úspěšně absolvoval inženýrskou fakultu. Jeho vyučující si všimli, že je schopný studovat nezávisle a problémy řeší mnohem lépe než ostatní studenti. Gópál inspiroval některé ze svých přátel ke Krišny si vědomé filozofii a často rozdával knihy a prasádam. Každý věděl, že je Haré Krišna oddaný, a občas ho zahlédli v centru Boise, jak vede střeďeční harnám. Někteří z nich se zastavovali u jeho stánku a kupovali si Prabhupádovy knihy.

Moji synové byli hrdí a šťastní, že jsou oddaní. Oba dva někdy na univerzitu nosili tilak a dhótí. Založili Védský studentský klub a získali povolení jednou týdně v budově studentských spolků rozdávat Prabhupádovy knihy. Na univerzitě jsme také zorganizovali mnoho programů se zpíváním, kde jsme všichni čtyři z naší rodiny společně hráli na hudební nástroje a zpívali mahá mantru. Navzdory tomu, že jsme měli hodně daleko do profesionálních muzikantů, vyučující a studenti naše zpívání oceňovali. Několik let jsme pořádali v prostorách univerzity „Indický festival“ – s hodinovým dramatem o zábavách Pána Krišny a s vystoupeními ISKCONských oddaných tanečníků. Organizovali jsme také programy pro navštěvující sannjásí a moje děti tak měly možnost na vlastní oči vidět, jak se káže na univerzitní úrovni. Oba dva měli během svého dětství i dospívání pokročilou společnost a dobré vzory. Později pak sami dostali příležitost před-

nášet na katedrách sociologie, komunikace, filozofie a historie.

Když plánujeme akademickou budoucnost našich dětí, měli bychom se zaměřit na to, ať je netlačíme do profesí, které se pro ně nehodí. Například v Indii je běžné, že rodiče povzbuzují své děti k tomu, aby si vybraly lékařskou profesi nebo povolání ve vysoké politice, aniž by se obtěžovali brát v potaz postoj svých dětí.

Samozřejmě je ideální, když si naše děti mohou vybrat takovou kariéru, která bude v jejich každodenní práci do určité míry zahrnovat i vědomí Krišny, často to ale není možné. Díky každodenní sádhane a zapojení do aktivit ve vědomí Krišny ale budou schopné rozumět vyššímu smyslu, který jejich zaměstnání má, ať už je jakékoliv, a budou umět koordinovat svoje výdělky stejně tak jako čas a energii ve službě Krišnovi. Zálíba, kterou moji synové měli v učení a vyučování, je přirozeně přivedla do oblastí psaní a kázání, kde svá studia mohou využít k šíření vědomí Krišny.

Ačkoliv Prabhupáda mnohokrát prohlásil, že univerzitní vzdělání je příliš materialistické, vždycky oceňoval akademické úspěchy svých žáků a zaměstnával je ve svém kázání. Například Dr. Bhakti

Svarúpu Dámódara Mahárádže, Drutakarmu Dáse a Sadápútu Dáse povzbuzoval, aby psali a kázali, a vždy jim ochotně věnoval svůj čas, aby s ním mohli probrat své obory. Jako rodiče bychom měli pozorně rozpoznat přirozené sklony našich dětí a vést je k profesím, které jsou v souladu s jejich povahou. Stejně tak bychom měli naše děti učit, aby výsledky své práce nabízely Krišnovi – a to jak své talenty, tak své výtěžky.

Prabhupáda si přál založit varnášramskou univerzitu, kde by se děti po skončení základního gurukulského vzdělání učily svému povolání. Bráhmanové, jak říkal, by měli být trénováni k rozvinutí božských vlastností a stát se experty ve vyučování nebo kázání. Kšatrijové by měli být cvičeni k vládnutí a ochraně, vaišjové k pěstování potravy, obdělávání země a ochraně krav a šúdrové k práci pod vedením ostatních. Prabhupáda říkal, že bráhmanický vzdělávací postoj nemá být jen učení v oblasti škol a univerzit – bráhmana může vyučovat bojová umění, produkci jídla a ochranu krav. Klíčovým požadavkem na bráhmanu ale je, aby měl přirozený sklon vyučovat a vést a aby rozvinul božské vlastnosti a dobrý charakter.

Rádhiká Ramana dás

„Některé z dětí v naší indické škole mají akademický typ myslí, takže jsou vzdělávané v sanskritu a vyšších studiích. Jiné z nich mají vaišjovský druh myslí a ty pracují v góšale, pomáhají pečovat o krávy a dojit je. Některé z dětí mají rodiče, kteří pracují v tkalcovně, a když děti mají tuto touhu také, jsou cvičené k tomu, aby se z nich stali tkalci. Tímto způsobem budeme schopní rozvinout město o padesáti tisících oddaných.“ (Konverzace v pokoji, 2. listopadu 1997, Vrindávan)

Jak přeskočit střední školu

Obvyklý způsob, jak přeskočit veřejnou střední školu, je absolvovat zkoušku GED, což je srovnávací zkouška pro všechny střední školy. Minimální věková hranice pro absolvování této zkoušky je ale bohužel sedmnáct let. Mnoho doma vzdělávaných dětí je díky svým výjimečným akademickým dovednostem na tuto zkoušku připraveno mnohem dříve, někdy mezi čtrnáctým a šestnáctým rokem nebo i dřív. Je několik způsobů, jak tento problém vyřešit. Jeden přístup, který se osvědčil pro spoustu doma vzdělávaných dětí oddaných, které mají velmi dobré (na úrovni střední školy) jazykové a matematické dovednosti, je složit test SAT nebo ACT, z nichž jeden nebo oba jsou obvykle potřeba k přijetí na americké univerzity. Test SAT nemá žádné požadavky na minimální věk, takže ho po zaplacení poplatku může složit kterýkoliv domškolák. Slušné výsledky z testů SAT nebo ACT umožní studentům vstup na univerzitu nebo místní veřejnou školu přímo, bez maturitního vysvědčení.

Oddané děti, které se rozhodly pro tento přístup, se odvažují žádat o přijetí na veřejné vysoké školy a univerzity, když jim je teprve patnáct nebo šestnáct let, a v některých pří-

padech ještě dříve. Většina institucí vyššího vzdělávání má pro studenty pod osmnáct let zvláštní proceduru pro dřívější přijetí. Tato procedura obvykle zahrnuje srovnávací testy, dobrý průměr známek a rozhovor s představitelem školy. Prity Menon, oddaná z Naperville v Illinois, vyzkoušela tuto cestu se svými dvěma dcerami Šruti a Svati a stejným směrem chce jít i se svou nejmladší dcerou, která se jmenuje Švéta:

„Před čtyřmi roky jsem se v Chicagu zúčastnila semináře o domácím vzdělávání od Aruddhy Mátádží a velmi mě to inspirovalo, abych své dcery, které v té době navštěvovaly veřejnou školu, také učila doma. Moje první dcera, Šruti, byla v druhém ročníku na střední škole, mladší dcera, Svati, právě končila první stupeň základní školy a nejmladší Švéta byla ve třetí třídě. Vzhledem ke svým výsledkům v testu ACT mohla Šruti jít na DuPage Community College, kde absolvovala první dva roky svých vysokoškolských studií jen za zlomek z poplatků, které bychom jinak zaplatili na jakékoliv jiné vysoké škole. Na DuPage úspěšně absolvovala vyšší program a díky svému výsledku v testu ACT, kde získala víc než 25 bodů, jí bylo příznáno osvobození od placení školného. Když Šruti dokončila asi padesát kreditovaných hodin na DuPage, přešla na bakalářský program na Illinoiské státní univerzitě v Chicagu (UIC).

Moje prostřední dcera, Svati, střední školu přeskočila úplně a veškerou svou středoškolskou práci dělala doma. Stejně jako její starší sestra Šruti, Svati také nastoupila na místní komunitní školu, když jí bylo šestnáct let na základě svých výsledků v testech ACT.

Svati měla velmi dobré výsledky hlavně v té části ACT testu zaměřené na angličtinu, a to prostě díky studiu knih Šríly Prabhupády, naslouchání

přednášek oddaných a psaní esejí jako domácích úloh. Některé z jejich úloh byly hodnocené oddaným přítelem. Její vyučující na DuPage byl ohromený jejími dovednostmi v psaném projevu a porozumění textu. Svati, následuje svou sestru, také plánuje příští rok přejít z DuPage na UIC. Obecně vzato je student považovaný za způsobilého k přechodu na čtyřletou univerzitu po absolvování dvaceti čtyř kreditových hodin na komunitní škole, včetně dokončení některých konkrétních kurzů, jako je anglická kompozice a matematika. Je dobré si zjistit předem, jestli univerzita, na kterou se student později chce dostat, uznává kurzy nabízené komunitní školou.

Švéta je teď také vzdělávaná doma a nyní je v sedmém stupni základní školy. Představuje si, že půjde po stejné cestě jako její dvě sestry.“

Pro ty, kdo chtějí získat maturitní vysvědčení soukromě, bez docházení do veřejné střední školy, existuje spousta skupin pro domácí vzdělávání, které vám vysvědčení vydají, pokud budete následovat jejich osnovy nebo pokud s nimi budete spolupracovat na vytvoření studijního plánu, který bude akceptovatelný jak pro ně, tak pro vás. Pro ty, kdo si chtějí sestavit své vlastní osnovy z dostupných knih od neoddaných, Saxon (a spousta dalších společností) nabízí pro domškoláky velmi široký výběr učebnic, cvičebnic včetně klíčů s odpověďmi, pracovních sešitů, testů a online pomoci. Rodiče a studenti se dokonce můžou sami uplatnit jako potenciální zdroje těchto online testů a hodnocení. Podle instrukcí v knize pro domškoláky, která obsahuje vzory takovýchto prepisů, můžou sami sepsat a vytisknout své vlastní prepisy; tyto knihy jsou dostupné v knihovnách a online, ačkoliv domácí prepisy nejsou akceptované všude.

Na floridské univerzitě by si každý nováček měl „Dát Krišna oběd“.

Každý stát má své vlastní zákony o domácím vzdělávání, které tak přináší různé možnosti pro domškoláky, kteří chtějí přeskočit střední školu. Rodiče by si měli zjistit, jaké jsou zákony a dostupné možnosti v jejich domácím státě. Například Kaišori Dévi Dásí, která vzdělávala doma svou dceru a množství dalších dětí, píše o své zkušenosti na Floridě:

„Rodičům doma vzdělávaných dětí je na Floridě dovoleno pro své děti vyrobit závěrečný dokument, když jsou jejich středoškolská studia ukončena. Univerzity a komunitní školy pak tento dokument akceptují jako jakýsi diplom, vysvědčení.

Mojí dceři bylo šestnáct, když se hlásila na univerzitu. Absolvovala jeden rok studia na střední škole (podle svého vlastního přání - vyučovali totiž určité předměty specificky související s její profesní volbou), takže nakonec absolvovala s maturitním vysvědčením, na kterém ale bylo napsáno, že na střední školu chodila jen jeden rok, takže nemá žádné pořádné GPA. Zjistili jsme ale, že univerzity napříč celou zemí akceptují portfolio a osnovy, které jsme dali dohromady, abychom dokázali její schopnosti a předvedli, co vše během let studovala. Ve skutečnosti byla nakonec přijata do programů každé univerzity, na kterou se hlásila, částečně díky svému portfolio

a z části díky vysokým výsledkům v testu SAT.

Většina mých ostatních studentů se mnou studovala střední školu první dva, výjimečně tři roky, ale potom přešli na dvojitý program na Santa Fe Community College. Srovnávací testy umístily 99 % z nich do kurzů na univerzitní úrovni a tyto kurzy byly uznávány na Floridské univerzitě. Ve výsledku tak tedy začali navštěvovat univerzitu, když jim bylo patnáct nebo šestnáct let, a střední školu úplně přeskočili. Na Floridě je to tak, že se studenti, kteří se vzdělávají doma a nechtějí platit za učebnice, musí přihlásit na veřejnou střední školu do programu dvojitého zápisu. Ten jim pak také zajistí opravdové maturitní vysvědčení, když dokončí středoškolskou část svých povinností z dvojitého programu. Jsou to v podstatě stejné základní lekce, které by stejně museli absolvovat v prvních dvou letech vysokoškolského studia, jenže takhle za ně dostanou jak středoškolské, tak vysokoškolské kredity. Když dokončí své středoškolské povinnosti, získají maturitní vysvědčení a oficiálně začnou studium na univerzitě, fakticky jsou ale již ve třetím ročníku.

Jsou tu tedy různé způsoby, jak se vypořádat s problémem ohledně maturity, a rodiče by si tak měli zjistit, jaké jsou jejich možnosti,

a najít si způsob, který pro ně bude fungovat nejlépe.”

Mezinárodní společnost pro vzdělávání

Existuje úžasná zaštitující organizace vedená Nandapatní Dévi Dásí, která rodičům po celých Spojených státech a napříč světem poskytuje různé možnosti pro domácí vzdělávání. Jmenuje se Mezinárodní společnost pro vzdělávání (The Learning Community International – zkratka TLCI) a je to akreditovaná škola, která je navržena, aby dvěma základními způsoby poskytovala podporu.

Zprvce poskytují rodinám osobní konzultace, aby jim pomohli vytvořit osnovy na každý školní rok. TLCI má volně k dispozici už hotové osnovy, rodiče ale mají svobodu je použít, jakkoliv si přejí. Rodiče tak například můžou vyučovat své děti angličtinu na Šrímad Bhágavatamu a TLCI za ni jejich dítěti i tak přizná akademický kredit. K výslednému známkovému hodnocení se také dají započítat i mimoškolní aktivity, jako je třeba kázání, divadlo nebo vaření.

Zadruhé vede TLCI akademické záznamy a na konci každého školního roku rozdává akreditovaná osvědčení, která jsou uznávána ve Spojených státech i v některých jiných zemích. TLCI má vzdělávací osnovy od školky po střední školu. Pro více informací prosím kontaktujte vedoucí společnosti Nandapatní (Nancy Stempel) na adrese nstempel@tlci.us.

Na co se zaměřit při výběru univerzity

Když pro své děti vybíráte univerzitu, nejlepší je pokusit se najít takovou, kde budou mít možnost získat společnost oddaných, ať už v univerzitních prostorách, nebo

v přilehlém městě. Když vaše děti poprvé opouštějí domov, může pro ně být těžké najednou o všem rozhodovat úplně samostatně, bez jakéhokoliv podpůrného systému. Společnost oddaných je velmi cenná nejen kvůli praktickým záležitostem, jako je prasádam, ale i kvůli hlubším věcem, třeba jako udržet si pevnost ve víře.

Aby takovou společností mohly mít, může se stát, že naše děti nebudou moci navštěvovat nějakou prestižnější školu; nesmíme ale podceňovat hodnotu, kterou pro naše děti má blízkost kontinuity vědomí Krišny – ať už z duchovního hlediska, nebo pro to, abychom našim dětem pomohli cítit se dobře. Lidé mají někdy tendenci posílat své děti na bakalářská studia na superprestižní univerzity, jako je Harvard nebo Yale, ve skutečnosti to ale nemá žádný větší význam, protože jakmile dítě dokončí svá magisterská studia, málokdo se ho bude ptát, kde studovalo bakaláře. První stupeň vysokoškolských studií se pak stává téměř bezvýznamným, bez ohledu na to, jestli jste za něj utratili sto tisíc dolarů.

Mnohem lepší je zůstat blízko k domovu (dokonce i když to znamená docházet na státní školu nebo nějakou menší univerzitu), zůstat v dobré společnosti, zvyknout si na vysokoškolský život, a až pak na magisterská studia, jít kamkoliv jinam. Když pak přijde čas na studentova či studentčina magisterská studia, bude už on nebo ona starší, bude mít dobré akademické záznamy a pravděpodobně tak bude mít možnost na svá magisterská studia získat stipendium. Pro rodiče je to tak finančně snazší a dítě bude tou dobou už dost zralé, aby všechno zvládlo.

Jedna škola, kterou mohu ve Spojených státech doporučit, je

Floridská univerzita. Poblíž je komunita v Alachue, plná úžasných společností a veliké skupiny Krišny si vědomých mladých. Každý všední den oddaní rozdávají na univerzitě prasádam – obvykle šest set porcí za den, ačkoliv v poslední době zvýšili svůj rekord na více než tisíc porcí denně. Škola samotná je na tento program hrdá a propaguje ho. Nedávno publikovali seznam deseti nejlepších věcí, které by každý nováček na univerzité měl zažít, a jednou z nich bylo „Dát si Krišna oběd“. Oddaní navíc provozují kazatelské centrum pouhé dvě minuty chůze od školních pozemků, takže se snadno dají navštěvovat ranní a večerní programy.

Doporučit můžu také Státní univerzitu v Boise. Náš chrám, se svou velmi pěknou společností a překrásnými Božstvými Šrí Šrí Rádhá-Bankébihárij, je také dvě minuty chůze od areálu školy. Kromě mých synů tu studovalo ještě několik dalších oddaných. Takhle vypadá ideální vysokoškolská situace, když student může získat dobré materiální vzdělání a zároveň si udržet společnost oddaných.

Pro magisterská studia je tu Oxfordská univerzita v Anglii, kde studovali magisterské obory oba moji synové. Oddaní zde studují i bakalářské programy. Dohromady tvoří tito oddaní studenti silnou podpůrnou komunitu, ve které mnoho oddaných žije společně v jednom velikém domě a střídají se ve vaření prasádam pro Božstva. Jak naše komunity rostou, každým rokem tu bude víc a víc oddaných dětí, které půjdou do škol, a tak to vypadá, že je tu pro ně každým rokem i víc a víc dobrých možností. Když stále budeme mít za svůj hlavní cíl Krišnu, pak i z hmotného hlediska nakonec všechno dobře dopadne. To je prostě fakt. 🙏

JAK JSEM PŘIŠLA DO VĚDOMÍ KRIŠNY 2

Je tomu dnes už více než 25 let, kdy jsem ve svém rodném městě potkala na ulici mladíka, který by svým věkem klidně mohl být mým synem. Nesl v náručí asi půl metru knih. Oslovil mě a nabídl, ať si nějakou knihu vyberu. Také já jsem měla plné ruce, nesla jsem v každé těžkou tašku s nákupem potravin na týden pro svou rodinu.

Zběžně jsem pohlédla na hřbety knih a zvolila jsem si titul Mezi životem a smrtí, neboť jsem tenkrát četla knihy s podobnými názvy, např. O životě po životě apod. Domnívala jsem se, že to vše tímto končí – dala jsem příspěvek za knihu – svou poslední stokorunu – a půjdu domů.

Mladík však pokračoval – vezměte si také tuto knihu, tu si musíte vzít, ta k té první patří! Byla to kniha Prabhupáda, život čistého oddaného. Mluvil tak naléhavě, že jsem nemohla odejít. Když viděl, že váhám, nabídl mi, že mi dá obě knihy za tu jednu stokorunu. Byly to ten měsíc mé poslední peníze, chtěla jsem s nimi vydržet do příštího důchodu, víc už jsem opravdu neměla. Měly mi postačit na snídaně pro rodinu na týden, vůbec jsem je nepomýšlela za nic jiného už utratit. Obě knihy vypadaly poněkud ohmatané, tak jsem si pomyslela, že mohu mít nějakou slevu a že by ta stovka mohla stačit.

Vůbec jsem neváhala a souhlasila jsem. Výměnou za mé v ten čas poslední peníze jsem dostala své první knihy – od Šríly Prabhupády,

Obdiv a dík patří všem sankírtanovým oddaným, kteří obětavě a statečně rozdávají zcela neznámým a možná i nesympatickým, či dokonce lakomým lidem knihy Šríly Prabhupády

a jeho žáka. Teď už jsem opravdu chtěla odejít, plné tašky s nákupem už jsem sotva držela... Vtom oddaný najednou proti naší dohodě s cenou začal prosit o větší příspěvek! Zatrulo mi, vždyť už jsem s sebou víc peněz neměla, vlastně ani doma ne, byly to ten měsíc opravdu mé poslední peníze! V ten okamžik jsem byla úplně bezradná a ani jsem nedokázala jít s pravdou ven! Začala jsem se bát, že pak budu muset jednu knihu vrátit, když nedám více... Oddaný se na mě vyčítavě díval, říka, že je chudý student atd. Přestože jsem se neměla ani teď k většímu příspěvku, ponechal mi obě knihy. Asi si o mně myslel své! Bylo mi opravdu nepříjemně – moje zvědavost stran knih však byla probuzena a já už se jich nechtěla vzdát!

Po návratu domů jsem si vše znovu uvědomila a bylo mi hodně, hodně trapně. Tak trapně, že jsem knihu, kterou mi oddaný tak nezištně přidal, uložila do knihovny a vůbec jsem neměla ani chuť ji otevřít. Knihu Mezi životem a smrtí jsem pak přečetla ještě ten večer, ale velký dojem tehdy na mě neudělala. A druhá kniha – Prabhupáda, život čistého oddaného – jako by začala žít vlastním životem.

Dny ubíhaly a já, kdykoliv jsem pohlédla na tu knihu odpočívající v knihovně, jsem vždy znovu a znovu prožívala trapnost celého toho setkání s oddaným, a ani mě nenapadlo se jí dotknout, natož otevřít a číst!

Po čase jsem na celou tu událost i na knihu zapoměla. Uběhlo asi půl roku. Za tu dobu jsem se

stala vegetariánkou. Jen tak. Jen tak jsem se rozhodla nejíst maso... A najednou přišel den, kdy mé oči znovu zaregistrovaly knihu o Šrílovi Prabhupádovi na polici, a já jsem pocítila silnou touhu znát její obsah. Trpká příchut' s příspěvkem za knihu byla už nevýznamná a já jsem začala číst „svou“ knihu, která mě od začátku až do konce zcela ohromila, uklidnila a katapultovala mezi oddané. A také inspirovala k touze opravit všechny pravopisné chyby v té knize...

Osobnost Šríly Prabhupády na mě hluboce zapůsobila. Bylo mi jasné, že se dotýkám něčeho, co jsem celý život postrádala a hledala - a sice víru v Boha. Bylo mi okamžitě jasné, že se chci s oddanými kontaktovat a že chci znát všechny další knihy, že chci být též oddanou Šrí Krišny! Cítila jsem,

že se přede mnou otevřel nový, úžasný svět, a já díky příkladu Šríly Prabhupády začínala chápat, co to znamená, když někdo opravdu VĚŘÍ, když člověk skutečně JEDNÁ jako věřící v Boha, když nezištně slouží Bohu, ne však jen když se mu to hodí, ale STÁLE!

Dodatečně si uvědomuji, jak bylo pro mě dobré, že mi „můj“ sankirtanový oddaný osudovou knihou trochu znechutil. Nebo jsem si to znechutila já sama? Je možné, že by právě mně tato kniha také mnoho neřekla, kdybych ji přečetla hned. To asi půlroční prodlení, než jsem se stala vegetariánkou, nepochybně přispělo k mému lepšímu vnímání poselství této knihy. Věřím tomu, že čtenář - vegetarián - může být připravenější na setkání s knihami Šríly Prabhupády a jeho žáků, i na setkání s oddanými.

Věřím tomu, že knihy Šríly Prabhupády a jeho žáků rozdané oddanými žijí svým vlastním životem a dříve či později najdou svého čtenáře připraveného. Na překážku nejsou ani ty nejtrapnější okolnosti, které stejně řídí pro nás Nejvyšší Pán! Obdiv a dík patří všem sankirtanovým oddaným, kteří obětavě a statečně rozdávají zcela neznámým a možná i nesympatickým, či dokonce lakomým lidem knihy Šríly Prabhupády, které nám srozumitelně předávají transcendentální poznání a které se dříve či později mohou stát kompasem na naší cestě domů, zpátky k Bohu.

Sláva mému sankirtanovému oddanému, který mi otevřel cestu k vědomí Krišny! Haré Krišna!

Hémalatá Thákurání deví dásí

Otevřela jsem to a tam samý „lotosový nohy“, tak to jsem vůbec nechápala

Byla jsem vždy dívkou zvědavou. No, Krišna říká, že se na Něho obrací trpící, zvědaví, toužící po bohatství a hledající pravdu. Tak to bych se tedy spíš přeřadila do té kategorie hledající pravdu! Taková jsem byla uvědomělá! Z nedostatku poznání jsem samozřejmě taky trpěla, o tom žádná. A zvědavost mi asi pomohla překonat tu bariéru podivnosti a zajít si poslechnout i Krišnovce.

Ale nebylo to všechno tak jednoduché, jak to vypadá. Když mi bylo patnáct, přišel mi svět tak nesnesitelně nesmyslný, že jsem sama sobě slíbila, že najdu pravdu. Ale jak? Nejdřív jsem se snažila o logické hloubání. To nepomohlo. Pak jsem šla do knihkupectví a koupila

la si knížky - buddhismus, islám, hinduismus, něco od Šrí Činmoje. Zase to necvaklo. Někdy v tu dobu mi taky spolužačka přinesla knížky, co dostala její teta, a já prý je užiju, když se o to zajímám - vyfasovala jsem tak Učení královny Kuntí a obě Krišna knížky. Otevřela jsem to a tam samý „lotosový nohy“, tak to jsem vůbec nechápala. Zavřela jsem je, ale nechala je doma.

Potom se ke mně dostaly zen buddhistický knížky. Tak jsem se stala zen buddhistou! Dodnes nevím, co to ten zen je, ale tehdy mi to bodlo - byl to vlastně takový naprostý reset, restart, vymazala jsem ze svého života všechno, co se dalo, v hlavě jsem otočila všechny stávající myšlenky jako těžké kameny, a výsledkem byla jakási úleva, pocit nového začátku a klidu. Na začátek to nebylo špatný!

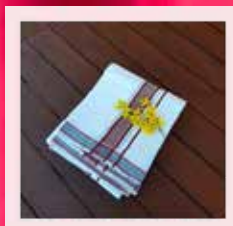
Spolužák cvičil jógu a líbil se mi. Začala jsem taky cvičit jógu. Tamta stejná spolužačka mi přinesla další knížku od tety - tentokrát tramtadadá - Bhagavad gítu! A tentokrát jsem po ní hladově skočila a začala ji číst. No, hodně jsem s Prabhupádou argumentovala, hodně jsem se i vztekala, ale četla jsem dál a balvany v hlavě se dál přestavovaly.

Na jedné lekci jógy jsem se dozvěděla o Góvindě - to byla pro vegetariány se stravují jogínku velmi důležitá informace. Zajela jsem tam. Přejedla jsem se. A stalo se to mým zvykem. Žádné sabdží a rýže - hezky pakora, kofta, několik sladkostí - pořádně ovládnout jazyk! Několik týdnů jsem se s velikou vírou chodila přejídat. A když jsem jednou z Góvindy odcházela, mé májou zalepené oči si konečně všimly upoutávky na střeďeční program.

Tak jsem si řekla, že zajdu. Vzala jsem s sebou kámošku, která byla taky zvědavá. Psal se rok 2003. Podzim. Prija kirti prabhu je nejlepší, všechno do sebe zapadlo, hned jsem věděla, že jsem doma. Kamarádka nebyla úplně nadšená, ale já jsem jí po přednášce vysvětlovala, jak to přednášející myslel, prostě jsem jí kázala, sama jsem byla překvapená.

A od té doby, milé děti, jsem chodila na střeďeční programy každíčkou středu, bez přerušení až do roku 2015, kdy se mi narodilo dítě. Kdyby se rozdávaly poháry za věrnost, měla bych jich doma plno. Ale mně stačil pocit, že jsem konečně v moři střípků pravdy najednou spatřila překrásný a dokonalý obraz Šrí Krišny. Byla jsem doma! A stále jsem... díky vám všem!

Kasturí Maňďžarí déví dásí 🙏

www.govindashop.cz

PŘÍBĚH ÉKALAVJI

Pro mnoho lidí je Ékalavjova oddanost jeho guruovi ideální. Je zde ale jeden zvláštní zřetel... Jaká byla Ékalavjova chyba? Nad tím bychom se měli zamyslet. Ékalavja, který měl na tváři masku guru-bhakti (oddanosti guruovi), se ve skutečnosti proti svému guruovi vzbouřil.

Ať už ho jeho guru skutečně považoval za diskvalifikovaného narozením v rodině nízké třídy, nebo ho jednoduše zkoušel... ať už byl ten důvod jakýkoliv, když ho jeho gurudév odmítl naučit umění Dhanur Védy, Ékalavjovou povinností bylo tento pokyn svého duchovního mistra přijmout. To se však Ékalavjovi nelíbilo. Chtěl se stát velkým bojovníkem. Navenek by ale bez guruva jeho úspěch nebyl považován za pravověrný, a nebo by se bez přijetí guruva ani velkým bojovníkem nemohl vůbec stát. Právě veden těmito úvahami si Ékalavja vytvořil z hlíny obraznou podobu guruva.

Jeho hlavním záměrem bylo naučit se Dhanur Védě a stát se velkým bojovníkem. Takto chtěl uspokojit svoje vlastní smysly. Nechtěl se obětovat vůči guruovi. Jeho touha nebyla upřímná.

Někdo může říci, že Ékalavja nakonec bez protestů přijal krutý rozkaz svého guruva. Pokud však zvážíme tuto otázku pečlivěji a hlouběji, vidíme, že Ékalavja

považoval pozemskou morálku za důležitější než transcendentální oddanost. Je morálním zákonem, že když guru chce nějakou dakšinu, musí mu ji žák nabídnout, a kvůli svému smyslu pro morálku byl Ékalavja inspirován, aby si usekl palec. Neobětoval ho se spontánní oddaností. Jinak by přijal první rozkaz guruva.

Oddanost je jednoduchá a spontánní

Kdyby měl Ékalavja bezpodmínečnou a přirozenou oddanost Harimu (Bohu), guruovi a vaišnavovi (oddanému Pána), pak by guru Drónáčárja a nejlepší z vaišnavů, Ardžuna, ani Nejvyšší Osobnost Božství, Krišna, nebyli chováním Ékalavji zklamáni. Ékalavjovu snahu naučit se Dhanur Védě a jeho touhu stát se velkým bojovníkem jeho guru nepřijal. Uvnitř svého srdce Ékalavja toužil stát se lepším než nejlepší z vaišnavů Ardžuna. Touha stát se větším než vaišnavové není oddanost. Je to nedevoconální, a to je princip sahadžija sampradáji.

Podle světského uvažování je touha stát se někým velkým dobrou touhou. Ale oddanost znamená snažit se zůstat za vaišnavy a zůstat jim podřízený. Ékalavja chtěl, aby jeho dovednosti byly větší než dovednosti získané osvojováním si védské moudrosti přímo od pravého duchovního mistra. Ardžuna ukázal Ékalavjovi, že jeho přístup k učení védské vědy je nesprávný. Kdyby mu to Ardžuna milosrdně neukazoval, zvítězila by sláva impersonalismu. Lidé by si vytvořili své imaginární, pozemské, nevědomé guruvy a naučili by se různým vědám a oddanosti, aniž by se přiblížili pravému guruovi.

Ardžuna se tedy postaral o to, aby se takový ateistický princip nezavedl. Ardžuna Ékalavjovi nezáviděl. Byl to projev jeho bezpříčinné milosti vůči Ékalavjovi a celému světu. Kdyby byl Ékalavja čistým oddaným svého guruva, Krišna by nezničil takového guru-bhaktu, takového vážného žáka svého guruva. Krišna vždy chrání své oddané. Ékalavju však Krišna zabil. To se mu nakonec stalo. Šrí Čaitanja Maháprabhu řekl, že nemůžeme soudit oddaného pouze podle jeho vnější askeze. Démoni také vykonávají askezi a polobozí ani nemohou vykonávat takovou askezi jako démoni. Ékalavja se chtěl stát větším, než je vaišnava, proti touze svého guruva. Proto ho Krišna zabil

a nakonec dosáhl neosobního osvobození. Krišna zabijí pouze demony. Oddaní jsou Krišnou vždy ochráněni. Důkazem jsou Hiranjakašipu a Prahláda. Proto bychom se nikdy neměli snažit stát se většími, než jsou vaišnavové, a mít na sobě masku guru-bhakti a ve skutečnosti se stát impersonalisty.

To bychom se měli naučit z příkladu Ékalavji. Znalost toho, jak se věci dělají, ještě není příznakem oddanosti guruovi neboli guru-bhakti. Bhakti znamená zůstat podřízený a poddajný vůči Pánovým milujícím služebníkům, vaišnavům.

Z knihy esejí Śrīly Bhaktisiddhānty Sarasvatī Thākura s názvem *Upākhjané Upadēša: „Pokyny v příbězích“*, vydané Gaudiya Mission v roce 1936. Z původní bengálštiny přeložil Bhakti Čáru Svámí.

Poznámka redakce:

Mahárádž komentuje příběh z Mahábháraty o Ékalavjovi, princovi z lesního kmene Niśádů, který se chtěl podobně jako Kuruovci a Pánduovci vzdělávat v Drónově škole vojenského umění. Avšak Dróna, který slibil, že své znalosti předá pouze árijským princům neboli pokračovatelům vládnoucích rodů dodržující védskou kulturu, ho odmítl.

Ékalavja si udělal hliněnou murti, sochu, Dróny a uctíval ji a přitom se sám učil střelit z luku a dalším bojovým technikám. Když na něj po čase Dróna v doprovodu svého drahého žáka Ardžuny narazil v lese, viděl, že Ékalavja ho i nadále považuje za svého guru, navzdory opačnému přání Dróny.

Když Dróna viděl, že Ékalavja je velmi zdatný lučištník, požádal ho o dakšinu – dar, který dává žák svému učiteli z vděku za jeho učení. Chtěl od něj palec jeho pravé ruky. A Ékalavja mu ho dal. 🙏

RATHA YATRA FESTIVAL 2021

Drazí oddaní a přátelé, rádi bychom vás informovali, že i letos plánujeme Ratha Yatra festival.

Samozřejmě bude opět záležet na tom, zda situace dovolí akce pořádat a v jakém měřítku, ale cílíme na neděli 5. září, ideálně z náměstí Republiky.

Momentálně ještě nemáme oficiální povolení, ale snažíme se, aby se Pán Džagannáth se svými souro-

zenci Prahou projel. A tentokrát na svém vlastním voze, který pro Ně byl vyroben v chrámu Nová Dváraká v Los Angeles!

Doufejme tedy, že brzy zase všichni budeme táhnout za jeden provaz!

Džaj Džagannáth, Džaj Baladév, Džaj Subhadrá!
Haré Krišna, v.s. Rádhiká Sundarī dd

KRIZE ZA KRIZÍ V LIBANONU

Bejrútská potravinová pomoc lidem v nouzi

4. srpna 2020 seděl Préma Dhán ve své kanceláři a vyřizoval nějaký pracovní telefonický hovor. Najednou se mu začal třást stůl a málem upadl ze židle. Vypadalo to na zemětřesení. „Zavolám vám zpět!“ řekl a zavěsil. Když vyšel ven, aby zjistil, co se stalo, potkal spoustu stejně zmatených lidí. Po několika minutách se začaly šířit první informace o tom, co se vlastně stalo.

V Bejrútském přístavu ve skladu s dusičnanem amonným došlo k explozi a následná obrovská tlaková vlna zasáhla centrum města. Jeden z největších neatomových výbuchů v historii zanechal za sebou vlnu destrukce, poškozené budovy a bezpočet rozbitých oken. Přes 7000 lidí bylo zraněno a víc než 200 přišlo o život. Préma Dhán to pocítil i tady v horách, přes 15 kilometrů daleko. I když se mu fyzicky nic nestalo, přece byl otřesen. Už několik minut po výbuchu začal dostávat zneklidněné zprávy od přátel a příznivců z celého světa. Mezi nimi byla i hlasová zpráva od jednoho oddaného z Dubaje, kde žije velká komunita Libanonců, se vzkazem, že jsou ochotni pomoci. „Děláte nějakou distribuci prasádám, jako program Food For Life? Rádi bychom pomohli a jsme připraveni poslat příspěvek.“ Préma Dhán byl ohromen. Nejenom samotnou explozí, ale stejně tak tímto vzkazem, protože už když v roce 2010 on a několik dalších oddaných zakládali komu-

nitě Bhakti Beirut a začali sdílet bhakti jógu s lidmi v Libanonu, měl pořád v srdci i na mysli právě projekt Jídlo pro život.

Jídlo pro život

Komunita Bhakti Beirut pořádala programy s kirtanem a diskusemi o Bhagavad gítě jak v jejich středisku, tak i na několika dalších místech, a postupně si získala pozornost a uznání libanonské společnosti. Těch několik zanícených oddaných se soustředilo především na kirtany a kvůli nedostatku finančních zdrojů a dobrovolníků se prasádám příliš nerozdávalo. Teď je ale situace v Libanonu úplně jiná. Změna začala v říjnu 2019, když propukly masové protesty lidí znechucených korupcí vrcholných politiků, kterou považovali také za příčinu upadající ekonomiky. Peněz bylo málo. Kvůli poklesu místní měny poklesly i příjmy a mnoho lidí si vydělávalo už jenom polovinu toho, co předtím. Pokud vůbec nějakou práci měli. Banky zadržovaly hotovost, takže ani ti, kteří nějaké peníze měli, se

k nim nemohli dostat. Nastal nedostatek chleba, léků i benzínu. A revoluci najednou zastavil neočekávaný soupeř – Covid 19. Stejně jako všichni na celém světě, lidé museli zůstat doma a obchody byly zavřené. Došlo tak k nejhoršímu. Místní měna se ještě víc propadla, výdělky byly ještě nižší, ztrojnásobily se ceny jídla a zboží, a více než polovina Libanonců se ocitla pod hranicí chudoby. Pak přišla ta exploze, a to už na ně bylo příliš. Lidé zůstali bez domovů a nemohli si dovolit už ani jídlo a základní potřeby. Jejich morálka upadla ještě víc a začali pochybovat, jestli ještě vůbec mají aspoň nějakou naději.

Pro malé společenství Bhakti Beirut bylo jasné, že v této velké nouzi je i velká příležitost sloužit. A díky telefonickému vzkazu od přítele s nabídkou příspěvku i podpory to mohlo celé začít. Prvním krokem bylo, že Préma Dhán konzultoval situaci s BB Góvindou Mahárádžem, který je libanonským zástupcem GBC. Když dostal jeho souhlas a požeňání, obrátil se na

své přátele a podporovatele bhakti komunity v Libanonu a začal sestavovat tým. Mile ho překvapilo, že do vaření a distribuce se chtělo zapojit asi deset lidí. Pak potřebovali najít vhodná místa, kam budou jídlo posílat. Jedna paní, která provozovala dobročinnou organizaci rozdávající jídlo, jim ráda poskytla kontakty na rodiny v nouzi. Jiný přítel je spojil s charitativním centrem, kterému jídlo už docházelo. Najednou bylo všechno zařízeno, a tak se bejrútský program Food For Life rozjel naplno.

Duchovní prospěch

Dobrovolníci se podle rozpisu nepřetržitě střídali ve vaření i rozdávání. Část jídel rozdávali ode dveří ke dveřím, zbytek v centrech, kam si je mohly rodiny dojít vyzvednout samy. Lidé byli obrovsky vděční, protože v Libanonu byla po výbuchu kvůli rozpadající se ekonomice a covidovým restrikcím každá pomoc velice vzácná. A nejen že je prasádam zasytilo fyzicky, ale navíc jim poskytlo i duchovní prospěch.

Pozoruhodným však byl další překvapivý přínos tohoto projektu, a to zapojení komunity oddaných. Covidová omezení prakticky zastavila činnosti jejich centra, zvláště povznášející kirtany. Byli bez místa pro společné setkávání a vzájemné povzbuzování. A i když připravovali suroviny pro kuchaře ve vlastních kuchyních a každý řidič měl své auto, tento společný projekt jim dal pocit vzájemného propojení a celé jejich společenství stmelil. Snaha každého jednotlivce přinášela společný výsledek.

Teď, po více než půl roce, projekt stále pokračuje. Za tu dobu jejich malý tým rozdál přes dva tisíce porcí. Spolupracují také s další charitou v Bejrútu a začali dokonce jídlom zásobovat i nemocnice.

Navzdory různým pandemickým omezením se jim daří prasádam distribuovat i nadále. Bohužel, situace v zemi se nezlepšuje. Kurz místní měny je rekordně nízký a kvůli tomu mzda klesla z dřívější hodnoty v ekvivalentu 600 dolarů na 60 měsíčně. To stěží uživí jednu rodinu na týden, nemluvě o dalších nezbytných nákladech. Naděje na zahraniční pomoc je kvůli politické nestabilitě zablokována, ceny potravin a zboží rychle stoupají a hrozí neustálé výpadky v dodávkách elektřiny, zásobování benzínem, léky i obilím. Ti, kdo mají možnost, v rekordních počtech emigrují.

I když mnozí ze společnosti oddaných mají své vlastní potíže, přesto plánují zůstat v zemi co nejdéle a pomáhat podle svých možností. Finančně jsou závislí na podpoře a přízni ze zahraničí, zvláště vzhledem k vyšší hodnotě cizích měn, ale samozřejmě všechno ostatní nechávají na Křišnovi.

Jejich úsilí můžete podpořit na www.bhaktibeirut.com/donatem nebo na www.patreon.com/bhaktibeirut. O Bejrútském programu Food For Life se můžete více dozvědět na www.instagram.com/foodforlife.beirut nebo bhaktiyogabeirut@gmail.com. 🙏

RÁMÁJANA

příběh Pána Rámy

Úvod do Rámájany

Pán Rámačandra není mytickou osobností, ani obyčejnou osobou. Dokonce ani velmi významnou lidskou bytostí. Je Nejvyšší Osobností Božství - zdrojem, udržovatelem a ovladatelem nespočetných vesmírů jak duchovních, tak hmotných. Je Nadduší, a tak je přítomný v každém atomu a srdci každé živé bytosti. Zná veškerou minulost, přítomnost a budoucnost.

Pán Ráma plně oplývá šesti hojnostmi – jmenovitě silou, slávou, bohatstvím, poznáním, krásou a odříkáním. On je původem všech příznivých vlastností. Je konečným cílem života jogínů, asketů a zvláště oddaných, kteří vždy nacházejí potěšení v oslavování Jeho nepochopitelných zábav.

Pán Rámačandra je expanzí Kříšny – původní podoby Osobnosti Božství, a sídlí věčně na své vlastní planetě v duchovním světě. Doprovází Ho tam Jeho expanze a společníci vedení Jeho manželkou Sítou, bratry Lakšmanem, Bháratou, Šatrughnou a Jeho oslavovaným služebníkem Hanumánem.

Z neobyčejného soucitu k trpícím podmíněným duším Pán občas sestupuje do tohoto hmotného světa, a tak je nazývaný avatárem (doslova „tím, který sestupuje“). Toto Pán vysvětluje v Bhagavad gité (4.7-8):

*jadá jadá hi dharmasja
glánir bhavati bhárata
abhjuthánam adharmasja
tadátmánam sridžámj aham*

*paritránája sádhnám
vinášája ča duškritám
dharma-sansthápanárhája
sambhavámi jugé jugé*

„Kdykoliv a kdekoliv nastane úpadek náboženských zvyklostí a převládne bezbožnost – tehdy osobně sestoupím. Zjeví se, abych osvobodil zbožné a vyhladil ničemné a znovu nastolil zásady náboženství, věk za věkem.“

Když Nejvyšší Pán vstoupí do tohoto světa, udělá to ze své vlastní laskavé vůle. Na rozdíl od podmíněných duší není přinucen přijmout tělo v souladu s předchozí karmou. Protože je nad zákony karmy a nikdy, ani v nejmenším, nepodléhá jejich posouzení, sestupuje Nejvyšší Pán ve své věčné podobě sač-čid-ánanda.

„I když jsem nezrozený a Mé transcendentální tělo nikdy nezaniká, a přestože jsem Pánem všech živých bytostí, zjevují se v každém věku ve své původní transcendentální podobě.“ (Bhagavad gítá 4.6)

Když Nejvyšší Pán sestoupí, odhalí svou vznešenou povahu tím, že vykonává neporovnatelné činnosti. Když se zjevil ve své původní podobě jako Kříšna, zabil mnoho démonů, kteří se zdáli být nepřemožitelní;

po sedm dní držel na špičce svého malíčku kopec Góvardhan (když byl zdánlivě pouhé malé dítě); způsobil, že slunce vyšlo znovu poté, co již zašlo, a vzal svého přítele Ardžunu na cestu za hranice vesmíru. Když sestoupil jako Vámanadéva, přijal podobu trpaslíka, přesto však dvěma kroky překročil celé stvoření. Když na sebe vzal gigantickou podobu transcendentálního kance Varáhy, vyzvedl planetu Zemi, která spadla ze své oběžné dráhy. Jako Nrisinha – napůl muž-napůl lev, zastavil zvěrstva démonského krále Hiranjakašipu a tím, že ho zabil. Ačkoliv tyto pozoruhodné výkony jsou zpochybňovány lidmi s mizivou inteligencí, pro Nejvyššího Pána, který bez námahy tvoří, udržuje a ničí miliardy vesmírů, to jsou jednoduše hry.

Podobně když se Nejvyšší Pán zjevil jako Rámačandra, předvedl úžasný čin zabití tyra Rávany, který neměl být zabit nikým jiným. Zdánlivým přijetím podoby a osobnosti lidské bytosti se Pán Ráma radostně těšil z mnoha okouzlujících zábav se svými drahými oddanými. Tyto zábavy jsou nevěřícím nepo-

chopitelné, ale pro zbožné osoby jsou zdrojem transcendentální radosti.

Po mnoho tisíc let přinášel příběh Pána Rámy radost a útěchu věřícím, a stále přináší. Není to tak dávno, kdy obyvatelé Indie byli zvyklí rozmlouvat o transcendentálních činnostech Pána a každý Ind znal zábavy Pána Rámy nazpaměť. Mezi třemi velkými slavnými eposy v Indii (Rámájanou, Mahábháratou a Šrímad Bhágavatamem) byla Rámájana tradičně nejpobulárnější, protože má poměrně jednoduchou a souvislou dějovou linii. Děj, drama a dojemnost Rámájany ji stále řadí mezi nejpobulárnější světové příběhy.

S nedávným rozšířením hnutí bhakti – oddanost Nejvyššímu Pánu, jak je vštěpována Bhagavad gítou a dalšími védskými spi-

bhakti moderního věku. Ve svých spisech Šríla Prabhupáda Krišnovy zábavy dopodrobna popsal. Prál si také, aby i zábavy Pána Rámy byly široce rozšířeny.

Původně byla Rámájana sepsána v sanskritu významným světcem Válmíkím. V nářečích indických jazyků bylo později vytvořeno mnoho verzí. Naneštěstí mnoho překladatelů a vykladačů nepocházelo z Válmíkiho čisté oddané linie a ve svých dílech zavedli mnoho nesprávných pohledů a spekulací ohledně Pána Rámy. Výsledkem je, že čtenářům těchto textů zůstává původní postavení Pána Rámy jako Nejvyšší Absolutní Pravdy Osobnosti Božství skryto.

Modlíme se, aby milostí Šríly Prabhupády obdařilo toto vydání Rámájany své čtenáře nejvyšší štěstěnou, která v jejich srdcích probudí

a světskost překračujícímu postavě Pána Rámy. Ti, kteří si toho jsou při čtení vědomi, nakonec dosáhnou největšího požitání života, kterým je odejít zpátky k Bohu.

Bála-kánda

Jednou, před dávnými časy, žil velký světec jménem Válmíki. Kdykoliv hovořil o zábavách Nejvyšší Osobnosti Božství, oplýval blažeností.

Jednoho dne, když Válmíki objasňoval lahodnost vědomí o Krišnovi skupině učedníků, se u jeho poustevny zjevil velký světec Šrí Nárada Muni, který nepřetržitě cestuje skrze celé duchovní i hmotné světy a oslavuje zábavy Nejvyšší Osobnosti Božství. Jakmile Válmíki a jeho žáci Šrí Nárada spatřili, okamžitě mu vzdali uctivé poklony. Poté mu podle obyčeje nabídli

sy – po celém světě došlo i v Indii ke znovuoživení zájmu o zábavy Nejvyššího Pána. Toto obnovení zájmu o bhakti bylo převážně způsobeno úsilím Jeho Božské Milosti A. Č. Bhaktivédanty Svámího Šríly Prabhupády, zakladatele-áčárji Mezinárodní společnosti pro vědomí Krišny, vrcholného představitele

láskyplné city k lotosovým nohám Pána Rámy. Prosíme oddané, aby nám svou milostí požehnali, abychom tohoto také dosáhli.

Znovu je nutné zdůraznit, že čtení Rámájany přinese největší prospěch, pokud není chápáno jako pouhý vzrušující příběh, ale s porozuměním věčně svrchovanému

vyvýšené sedátko a umyli nohy, zatímco se ho s potěšením vyptávali na jeho blaho.

Dále se Válmíki Šrí Nárady zeptal: „Ó nejlepší ze znalců pravdy, prosím řekni mi, kdo nyní z přítomných na Zemi obsáhne veškerý blahobyť, v plné míře? Kdo je nejdokonalejší, nejjzdělanější, nejmocnější, nej-

vznešenější myslí, nejpravdivnější a nejvděčnější? Kdo vlastní bezchybný charakter a vždy se zabývá péčí o skutečný prospěch všech živých bytostí? Kdo je tím, kdo nemá sobě rovného, je inteligentní, nejkrásnější, nikdy nepodléhá hněvu nebo zášti, a přece vyvolává strach v srdcích i velkých polobohů, když se rozlíti? Kdo je tím udatným, kdo ochraňuje každého ve třech světech? Komu udělila bohyně štěstí všechna požehnání? Ó velký světče, prosím zodpověz mé otázky beze zbytku.“

Velký světec Nárada, který je schopen vědět o všem, co se děje ve třech světech, odpověděl: „Ó riši, význačný král jménem Ráma se zjevil v Ikšvákuově královské dynastii, jako syn mahárádže Dašarathy. On je ztělesněním všech transcendentálních vlastností a majitelem veškerého bohatství. Ráma je Pánem neomezených sil a své smysly má dokonale pod kontrolou.

Ráma má silné paže, které dosahují k Jeho kolenům. Na Jeho hrdle

jsou viditelné tři příznivé linie, stejně jako u osob ve chvalozpěvech. Má velká a široká ramena, rozložitou hrud, překrásně tvarovanou hlavu, ztepilé čelo, mocné čelisti a pevně zasazené klíční kosti. Oči má velké. Jeho vznešená postava je středně vysoká a všechny Jeho končetiny jsou správně tvarované a souměrné. Jeho pleť je tmavě

zeleno-modrá a velice zářivá. Jeho inteligence je nezměrná. V jednání je důstojný a Jeho mluva je skvělá tóninou i výřečností.

Pán Ráma má svrchovaně čistou povahu a je následovníkem pravých náboženských zásad. Je úplný v seberealizaci a je oporou varnášrama-dharmy. On je skutečnou podporou celého

Certifikovaný kurz Bhakti šástri

Bhagavad gítá, Nektar Oddanosti, Nektar pokynů a Šrí Íšópanišad

Kurz povede Tirthakara dás, který vyučuje Bhakti šástri více než deset let, například v Indii, Indonésii, Turecku a USA.
Začátek kurzu - září 2021

Pro více info:

Mob./Whatsapp/Telegram/
Signal: +420 736 147 292
Email: tirthakara@gmail.com
Facebook: Tirthakara Tomas
Klemenc

vesmíru. Je souběžně ničitelem všech nepřátel a jediným útočištěm těch, kteří se zcela odevzdali. Pán Ráma je dokonalým znalcem Véd. Kromě toho je i plně zkušený v používání všech zbraní. Je vlastníkem neochvějného odhodlání a géniem neomylné paměti. Jeho schopnost učení je vsutku bezmezná. Je moudrý, milosrdný a hrdinný v bitvě. Je milovaný všemi bytostmi a nestranný jak k přátelům, tak k nepřátelům. Je majestátní jako oceán.

Svou pevnou myslí připomíná pohoří Himálaje. Silou Pána Višnu a krásou Měsíc. Trpělivostí Zemi a hněvem oheň, který vzplane v době vesmírného zničení. Bohatstvím Kuvěru a oddaností Dharmu, pána spravedlnosti.“

Poté Nárada Válmišimu popsal v krátkosti zábavy Pána Rámačandry. Závěrem mu řekl, že tento stejný Pán Ráma nyní vládne svým poddaným tím nejspravedlivějším a nejpříkladnějším způsobem.

Vysvětlil, že během vlády Pána Rámy nebude nikdo trpět žádnou nemocí nebo duševním rozrušením. Všichni v Jeho království budou šťastní a úspěšní, aniž by se obávali zlodějí, nedostatku nebo

hladu. Všechna města budou naplněna dostatkem obilí, ovoce, zeleniny a mléčných výrobků. Lidé zažijí takovou úroveň zbožnosti a štěstí, která byla projevena v Satja-juze. Nebudou žádné přírodní pohromy jako povodně, zemětře-

sení nebo hladomor a všechny ženy budou ctnostné a nikdy nezakusí útrapy z ovdovění. Pán Rámačandra takto pohládne zemi po 11 tisíc let, než se vrátí do svého svrchovaného sídla v duchovním nebi, na Vaikunthu. 🙏

O autorovi

Jeho Svatost Bhakti Vikáša Svámí byl v roce 1975 zasvěcen Jeho Božskou Milostí A. Č. Bhaktivédántou Svámím Prabhu-pádou, zakladatelem-áčárjou ISKCONu. Od r. 1977 sídlí Jeho Svatost převážně v Indii. Dva roky cestoval po Západním Bengálsku, kde kázal vědomí Krišny a rozdával knihy Šríly Prabhupády. Dalších deset let strávil jako jeden z průkopníků kázání ISKCONu v Bangladéši, Myanmaru, Thajsku a Malajsii.

V roce 1989 obdržel sannjás. Cestuje po celé Indii, kde přednáší v angličtině, hindí a bengálštině, a také v dalších částech světa. Je zasvěcujícím duchovním učitelem ISKCONu.

Je autorem mnoha knih o vědomí Krišny. Zde předkládáme úryvek z Rámájany, příběhu o Pánu Rámovi, kterou Jeho Svatost Bhakti Vikáša Svámí sestavil na základě eposu světce Válmišikho. Toto vydání se tedy snaží představit zábavy Pána Rámy v jejich pravdivé slávě. Ačkoliv se jedná o souhrnnou práci, nic základního nebylo z příběhu vynecháno.

Čtení Rámájany přinese největší prospěch, pokud není chápáno jako pouhý vzrušující příběh, ale s porozuměním věčné svrchovanému a světskost překračujícímu postavení Pána Rámy. Ti, kteří čtou s tímto uvědoměním, nakonec dosáhnou největšího požehnání života, kterým je odejít zpátky k Bohu.

Sám mám nejvíc chyb

„Kdekoli jsou nějakí lidé, tam se určité vyskytnou rozdíly, takže bychom neměli očekávat žádné dokonalé uspořádání, zvláště zde v tomto hmotném světě.

Někdy dokonce i mezi gópiami existuje závist, ale ta jejich závist je transcendentální a neměla by být přijímána ve světském slova smyslu.

Jednou z vlastností oddaného je, že je vždy velmi tolerantní k ostatním lidem, a proto vás žádám, abyste jednoduše tolerovali chyby druhých a vždy si mysleli, že já sám mám nejvíc chyb. Váš pokorný přístup vás kvalifikuje k tomu, abyste velmi rychle pokročili ve vědomí Krišny.“

Dopis z 25. května 1972

PROCES

Tak začínám. Sedím v kině, kde hrají včerejší film, v břiše se mi ještě převrací popcorn s limonádou. Koukám na ohromné plátno a poslouchám luxusní stereo s opravdu kvalitním zvukem. Před očima mi probíhají scény a já se tvářím, jako bych je viděl poprvé.

Občas komentuji situaci, občas zvolám něco chytrého, jako bych chtěl změnit celý film. Levou rukou posunuji scény svévolně o dost dopředu nebo zase pěkně zpátky. Na chvíli se nudím a po chvíli se zase dostanu do příběhu, vypadávám a zase se do příběhu dostávám. Jsem pánem filmu. Občas ale slábne zvuk, a tak se nudím víc a víc, už to znám a nechci se donekonečna vracet k různým scénám. Nudím se. Zkousím se zvednout a odejít. To je první dobré znamení, znamení, že bych se dneska mohl dostat dál a nezůstat jenom v kině. Ale ne, zase si sedám a posouvám libovolně filmem sem a tam a u toho se nudím a nudím. Tak, a teď se konečně zvednu, ale co se nestane? Když už jsem u dveří, zvuk se vrátí do své původní intenzity, obrátím se na rozzářené plátno a co nevidím?? Dokumentární film o mně samotném. Stojím u dveří jak opařený. Se zájmem lvího krále zírám na psychologický noir dokument o mně, o mých pocitech, starostech, myšlenkách a o mém nepostřehnutelném vlivu na chod celého vesmíru. Je to super zase vidět, je vzrušující pozorovat vlastní důležitost. Je to super natočené, záběry jsou dechberoucí, zpracování je naprosto profesionální, připadá mi, že to musí vyhrát Oscara, a má to i vysokou uměleckou hodnotu. A teď přichází každodenní dilema – zůstat a dokoukat to, nebo jít ven? Asi to nejtěžší rozhodnutí. Panna, nebo orel?? Mince letí vysoko jak Jurij Gagarin na své nejslavnější výpravě. Ne a ne spadnout. Vysoko vidím hejna krkavců a labutí, jak proti sobě bojují o padající minci. Je to jako bitva u Grönwaldu, černá s bílou a kapkami krve, která stříká na všechny přihlížející, i všichni vystupující v dokumentárním filmu o mně se zastaví a pozorují padající minci a nelitostný boj dobra a zla. I přes šokující podívanou mince dopadá do mé otevřené dlaně. Panna!! Jdu z kina ven, a to rázně, abych neporušil svůj odhodlaný slib, že dneska někam dojdu.

Vyjdu ven, nadechnu se čerstvého vzduchu, obuju se do odhodlání. Jenom lehké žabky, obutý neobutý, ale jdu dál. Projdu vedle občerstvení a dám se dlouhou ulicí Starostlivou. Je to jedna z nejdelších ulic v našem městě. Zprvu kráčím opatrně, aby mi neutekla důležitá oznámení na poutačích z obou stran vylidněné ulice. Jen sem tam postávají jehovisti s časopisy Strážná věž a Probuďte se!. Na předních stránkách je vždy vyobrazena krásná rodina, 3 generace perfektních, krásných a zdravých lidí, co se smějí v zahrádkách, u stolů nebo před bazénem. Zvláštní, jdu čím dál rychleji, začínám slyšet monotónní neohraničenou zvukovou stopu, která mě i přes svůj nejasný původ a význam zrychluje. Přesto jsou přední stránky těchto časopisů nepřehlédnutelné. Stejně tak nejde přehlédnout tu spoustu billboardů a různé velikých poutačů, které lemují celou ulici z obou stran. Jsou tam nápisy „Musíš!“, „Je potřeba!“, „Nezapomeň!“, „Pozor!“ atd. Na billboardech jsou vyobrazeny auta, složenky, napůl přečtené mejly, děti, peníze, domy, záda, žlučníky, politici. Sakra, zase to rozhodování. Mohu skončit dneska tady a vyřešit to, uspořádat si věci, dát si to všechno dohromady, uspořádat si to jednou provždy, aby mě to už nikdy nestrašilo??!! Ale ne. Slyším zvuk, který mě žene dál, ještě že jsem včera četl, zrychluji a nechávám billboardy za sebou. Najednou jak mořský příliv při úplňku se ulice zaplaví všemožnými lidmi, známými i neznámými, a všichni se překřikují, co všechno je potřeba zařídit, udělat a vyřešit, jaké máme všichni povinnosti, starosti a nezbytnosti, někteří si mohou vykřičet hlasivky, jiní mají megafony. Jsem přehlušen, přiznávám to. Zastavím u skupinky pánů mého věku a chystám se taky zařvat svoje strasti, stát se členem klubu starostlivých řvounů, už se nadechují, ale ne, moje zvláště silící zvuková niť, i když velmi slabá, mě vytáhne z hloučku starostlivých a zase spěchám dál.

Dojdu na křižovatku, nalevo je Nenávistná, napravo Radostná, rovně pokračuje Starostlivá. Váhám. Váhám. Nejráději bych to všechno přeskočil, ale nejsem na to dost silný. „Nebo ano??“ Ptám se sám sebe, zatímco posunuji kuličky mezi prsty. „Mohu to přeskočit!! Neovladatelný zvuk okolo mě sílí, ale ještě nenabírá otáčky potřebné k tak velkému skoku. Ještě ne, Bohu žel. Volím Radostnou, je to fajn ulice, místní ji nazývají Amsterodamskou, a já vím proč. Je to sice ta nejkratší ulice, ale zato nejpesnější se všemi těmi veselými lidmi, občerstveními,

výlohami, bary a pouličním životem plným barev, vůní a vzpomínek, které vždycky obšťastní nemocnou mysl. Ne, ještě ne, ještě nelituji. Zároveň zapomínám, proč jsem dnes vlastně tady. Proud zvuku, který mě vede od začátku, kolísá, ale neztrácí se. Tady se nesmím zaseknout, tady ne. Přece mám najít poklad, to je můj osud, ne se tady pařit v tom dusném vedru. Přezuju se do pevných bot a nabírám nový dech. Modlím se, že tady nechci ztratit dnešní den, a vůbec, že se tady už nechci ztratit, zvuk mě posiluje, a začínám vidět, že ti přešťastní lidé asi zas tak šťastní nejsou, mají hluboké vrásky, kruhy pod očima, a strach v očích. Asi to zase taková sranda nebude, jak se na první pohled zdálo.

Zahnu doprava a procházím shopping centrem. Ať jsem kdekoliv, ať začnu kdekoliv, tomuhle místu se nevyhnu. V kapse se mi začíná nafukovat seznam toho, co musím koupit, a v druhé kapse cinkají peníze. Míjím výlohy se zbožím a zvláštními nápisy. Není tam Prada, Bushman, Sportissimo, je tam „To potřebuješ!“, „To je potřeba!“, „To ti chybí!“ a podobné názvy. Teď hlavně nepoložit džapu a nezačít si dělat poznámky, tuhle fintu už znám. To bych skončil s nákupním košíkem v některém z těch potřebných obchodů. Bože, dej mi sílu, začínám se obracet na Boha. Dobřej krok chlapče, dneska to někam dotáhneš. A hle, za chvíličku jsem z shopping centra pryč, ta chvílička, co mě nechala zmoudřet a zestárnout, co mi pomohla.

A je tady kruháč a z něj asi stovka výjezdů do stovek různých ulic. Teď se rozhodne, nemám už moc času. Dobře, volím Indickou ulici. Zaslechl jsem kousek mantry, jsem duchovní jak nikdy, zpomaluji, možná tady je ten poklad. Vysvitne sluníčko, krásně se oteplí a zaplaví mě známé a příjemné vůně, všude chodí v sárích a dhótích, je tu kupodivu čisto, hloučky bráhmaňů diskutují o Brahmanu, skupinky žen diskutují o vaření a mangovém lasí. Soustředím se na mantru, abych nevypadal blbě

mezi těmi vznešenými vaišnavy, Ráma Ráma Haré Haré. Příležitostně se tu a tam zapojují do diskusí o Védách, Bhágavatamu a józe, jsem fakt v pohodě, džapuji a užívám si své

jisté a lehké chůze. Najednou se na mě nasměruje několik pouličních lamp a já jsem jasně osvětlen, vychutnávám to plnými douškami – to světlo, ten pocit osvobození. Už vím, jak na to. Jak získat nektar. Jsem dobřej. Jsem rád, že jsem došel až sem. Soustředím se na mantru HARÉ KRIŠNA, HARÉ

KRIŠNA, abych získal víc nektaru. Ale ouvej, tady přece nechci skončit, spěchám dál, já přece chtěl najít poklad, a ne být jenom dobřej.

Odcházím z Indické, ven z města, už žádná ulice, asphalt, dlažba, jenom vysoká tráva, křoví a téměř neprůchodný les. Nechci chodit vyšlapanou cestou, je to sice pohodlné, ale i útrpné. Musím zpozornět. Nechat se vést transcendentálním zvukem, abych věděl, kam šlápnout v téhle husté džungli. Přetínám nit zvuku a soustředím se na mantru, její začátek, prostředek a konec, na každé slovo. Jdu dál, ale nejde mi to. Slyším jen kousky, jen začátek, vědomě přidávám k začátku i prostředek. Nikdy bych neřekl, že je mantra tak veliká. Nechci tady skončit, začínám cítit, že ten poklad je blízko. Jasně odlišuji jednotlivá slova Haré Krišna Ráma a modlím se, abych v sobě našel to bezmocné dítě, které upřímně a bezmocně volá po matce. Jdu dál, kroky jsou jistější, klaním se před velikostí svatého jména jak Indián před hromem. Služba!! Bez služby se dál nedostanu, modlím se, abych se mohl upřímně modlit k Haré o službu Krišnovi. Teď ale opravdu musím slyšet každý slovo, jinak mě to z toho lesíka vykopne zpátky do kina. Chytám ušima zvuk mantry jak tonoucí lana, zvuk je pevnější a pevnější. Mocnější a mocnější. Bum a je konec, musím skončit a jít do práce, 14 kol. Zbytek dodžapuju odpoledne. Poklad jsem nenašel, ale budu se k té dnešní ranní džapě celý den v myšlenkách vracet. A to je fajn. Stálo to za to. 🙏

KARBOVÝ KOLÁČ S MALINAMI

Těsto:

- 3 dl hladké nebo pohankové mouky
- 2 dl třtinového cukru
- 1 dl bio karobu
- půl sáčku prášku do pečiva
- 0,5 dl oleje
- 2 dl čerstvě lisované pomerančové šťávy

Krém:

- 250 ml šlehačky
- 250 g plnotučného tvarohu
- 3 pl třtinového cukru
- špetka vanilky

Na ozdobu:

- hrst malin
- lístky meduňky
- na polevu trošku karobu, moučkového cukru a vody

Všechny ingredience smícháme a těsto pečeme 30 minut na 150 °C.

Ušlehaný krém natřeme na vychladlý korpus, ozdobíme a s láskou a oddaností obětujeme Šrí Krišnovi.

Recept poskytla
Lilá Šakti dévi dáśi

